

στοῦ Κατῆ μας αὐτοῦ τὴν κουβέντα,
καὶ γιὰ νὰ σπάσω τὸν κουμπαρά!

Ὅρκο θὰ βάλω
τρανὸ μεγάλο
νὰ μὴν τὸ πᾶθω περὶ ἐγὼ τέτοιο κακό.
Παρά καρτέρει
κάλλιο στὸ χέρι
κ' ἕνα μικρὸ κομματί ἀπὸ γλυκό.

Ἐγὼ εἶμαι κουτὸς μὲ πατέντα
κ.τ.λ.

στοῦ Κατῆ σας ἐδῶ τὴν κουβέντα,
καὶ γιὰ νὰ σπάτε τὸν κουμπαρά!

Ὅρκο θὰ βάλῃ
κουτὸ κεφάλι
νὰ μὴν τὸ πᾶθῃ περὶ αὐτὸν τέτοιο κακό.
Αἴντε καρτέρει
ἂν σὲ συμφέρῃ,
Ναβρῆς καὶ πάλι τέτοιο νόστιμο γλυκό!

Ἔσεῖς εἴσθε κουτοὶ μὲ πατέντα
κ.τ.λ.

Α Ὑ Λ α ἰ α

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Διασκευή ἀγγλικῆς Μύθου]

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ [ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ἀπαγγελθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. ΣΠΥΡΟΥ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ]

ΚΩΣΤΑΣ, μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου.

(Ἀρχίζει μὲ ὄφρος θοηρῶδες καὶ ἀπειλῆ.) Ὁ μπαμπᾶς δὲν με πι-
τεύει! Ὁ μπαμπᾶς με νομίζει ἀμελεῖ καὶ φυγόπονον. Καὶ ὅμως δὲν
πταίω! καὶ, σὰς λέγω δὲν πταίω! (Μὲ χαμηλότερον τόνον.) Ἐχω
κιά πολὺ-πολύ, μὰ πάρα πολὺ περίεργη ἀρρώστεια, τὴν ὁποίαν
ἔπρεπε νὰ μελετήσουν μὲ προσοχὴν οἱ ἰατροί, διότι βέβαια τοὺς εἶνε
ἀγνωστὴ. (Σοβαρῶς.) Δὲν εἶμπορῶ νὰ συγκρατήσω εἰς τὴν μνήμην
μου τὴν Ἱστορίαν. Ἴδου ἡ ἀρρώστεια μου:

(Ὀλίγον πῶ γρήγορα.) Τὰ ἄλλα μαθήματα τὰ ἐνθυμοῦμαι καλά,
τὸ μάθημα τῆς... καλλιγραφίας, τῆς γυμναστικῆς... τῶν στρατιωτικῶν
ἀσκήσεων... — ἔ, αὐτὸ δὲ εἶνε σχεδὸν Ἱστορία! — ἀλλὰ μὴ μοῦ πῆρε
γιὰ Ἱστορία μὲ κύρια ὀνόματα καὶ μὲ χρονολογίας, γιὰτὶ μὲ πῆρε ἡ
ὄργη. Αὐτὲς ἡ χρονολογίες πρὸ πάντων, τί βράσανο! Πρὶ! Πρὶ!
(Φυσα.)

(Μὲ τόνον ἱλαρότερον.) Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ παίρνω κα-
κοὺς βαθμοὺς, ἔπρεπε νὰ ἐπινοήσω κάτι τι, ἕνα μέσον σωτηρίας
τελοσπάντων, — καὶ μὴ φορὰ πῶ ἔδωσα πλέον ἐξετάσεις, καὶ (Κυ-
τάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ.) ἀρ' οὐ εἶμεθα τώρα εμεῖς κ' εμεῖς (Δυ-
ανά.) θὰ σὰς ἐξημολογηθῶ!

(Στέκεται ὀλίγον καὶ συλλογίζεται.) Παραδειγματὸς χάριν. Ἄν ὁ
κύριος καθηγητὴς σὰς προβάλλῃ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν: (Μιμούμενος
φωνὴν γεροντικὴν.) «Εἶμπορεῖς, παιδί μου, νὰ μὰς εἰπῆς τὴν χρο-
νολογίαν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὰ 480 πρὸ
Χριστοῦ;» (Σταματᾷ ὀλίγας στιγμὰς ἐκφραστικῶς μειδιῶν.) «Ἐ,
αὐτὸ δὲ δὲν εἶνε καὶ πολὺ δύσκολο!... Πῶς!

Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶμπορεῖ κανεὶς νὰ βασίζεται πάντα σὲ τέτοια
ἐκτακτὰ τυχερά. Τὰς περισσότερας φορὰς σοῦ κάμουν καὶ πολὺ
ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις π.χ. ("Ἀποτόμως μὲ βαρεῖαν φωνὴν.)
«Ποῖος διεδέχθη τὸν Ἑρρίκον Δ'»; Ποῖος τὸν διεδέχθη; ἔ...
πῆτέ μου σῆς... Ποῖος τὸν διεδέχθη; Ἐταί μου ἔρχεται νάποκρθῶ:
«Ἐἶσθε πολὺ περιεργος, κύριε καθηγητά!»

Ἄλλ' ἐπειδὴ μὴ τέτοια ἀπάντησις εἶμπορεῖ καὶ νὰ παρεξηγηθῇ,
προσπαθῶ εὐσυνειδήτως νὰ εὕρω ποῖος διεδέχθη... (Δαμβάνει τὸν
πύργον μὲ τὴν δεξιὰν καὶ συλλογίζεται.) τὸν Ἑρρίκον Δ'... τὸν
Ἑρρίκον Δ'...

(Ὡς νὰ τὸ εὕρῃ ἐξαίφνης.) Ποῖος διεδέχθη τὸν Ἑρρίκον Δ'; —
Ὁ Ἑρρίκος Ε', κύριε καθηγητά, ποῖος ἄλλος; (Γρήγορα.) Διότι
δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ χάνῃ κανεὶς, ὅταν δὲν ἔξερῃ. (Ὡς ἀπὸ κα-
θέδρου.) Εἰπῆτε μίαν ἀνοησίαν, ἀλλ' εἰπῆτέ την μὲ θάρρος καὶ μὲ
πεποίθησιν. Δὲν εἰξεύρετε τί εἶμπορεῖ νὰ συμβῇ ὁ καθηγητὴς ἔξωφρα
εἶμπορεῖ νὰ εἶνε ἀφηρημένος καὶ νὰ λησιμονήσῃ ὅτι Ἑρρίκος Ε' δὲν
ὑπῆρξε ποτὲ. Ἐπειτα εἶμπορεῖ νὰ βάλῃ τὸ χέρι της καὶ ἡ Τύχη καὶ
ἡ ἀπάντησις σας νὰ εἶνε σωστὴ. Πῶς;

Ἄλλ' ἡ φοβερωτέρα περίστασις, — καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως τοῦλάχισ-
τον φαίνεται φοβερά, — εἶνε ὅταν σὰς δίδουν μίαν τέτοιαν ἐρώτησιν:
(Μιμούμενος καθηγητὴν προσηρότατον, γλυκύτατον) «Ἐλα ἐδῶ
ἐσύ, καλὸ μου παιδί, καὶ εἰπέ μας τί γνωρίζεις, παρακαλῶ, περὶ
τῆς παρὰ τὰς...»

— Περί-τῆς-παρὰ-τὰς; τί θὰ πῆ αὐτὸ;

— Περί τῆς παρὰ τὰς Πυραμίδας μάχης;

Κόκκαλο! Ἐννοεῖται ὅτι εἶτε περὶ τῆς μάχης τῶν Πυραμίδων
σὰς ἐρωτοῦν, εἶτε περὶ τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν ἢ τῆς ἐν Μαντι-
νεῖα, ἡ περίστασις εἶνε ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη. Πρόκειται νὰ διη-
γηθῆτε ἐν περιστατικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε οὔτε λέξιν!

(Μὲ ὄφρος θριαμβευτικόν.) Ἐγὼ ὅμως ἴδου τί κάμνω καὶ τί σὰς
συμβουλεύω... (Διστάζων.) δηλαδή, ναί... σὰς συμβουλεύω νὰ κά-
μνετε καὶ σῆς. Μία τοιαύτη ἐρώτησις εἶνε ἀληθὴς θρίαμβος, δι' ἕνα
πῶ ξέρετε νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖσθε, — μὲ τὴν βοήθειαν πάντοτε τῆς τύχης.
(Μετὰ μικρὰν παύσιν.) Μὴ κάμνετε λόγον οὔτε περὶ νικητῶν οὔτε
περὶ ἠττημένων. Πρῶτον, αὐτὸ θὰ ἦτο πολυλογία περιττὴ... ἔπειτα
εἶμπορεῖ νὰ κάμνετε καὶ κανένα λάθος. (Μειδιῶν.) Ἐκτὸς τούτου
κάθε ἔθνος διηγῆται τὰ κατὰ τὴν αὐτὴν μάχην ὅπως τῷ συμφέρει
ὥστε αὐτὸ, βλέπετε, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν.

Μὴ ριψοκινδυνεύετε ἀκόμη νὰ πελαγώσετε οὔτε εἰς τὰ γεγονότα,
τὰ ὁποῖα προηγήθησαν τῆς μάχης, οὔτε εἰς τὰ ἐπακόλουθα τὰ ὁποῖα
εἶχε, συνθήκας κλπ. Αὐτὰ πλέον τὰ ξέρετε ὅλος ὁ κόσμος καὶ κανεὶς
δὲν ἐνδιαφέρεται. (Ἐγὼ τὴν φωνὴν.) Ἀλλὰ σηκόνεσθε μὲ θάρρος,
προφέρετε μὲ ζωηρότητα τὸ ὄνομα τῆς μάχης σὰν ἐπιμελὴς μαθητὴς,
πῶ ξέρετε νερὰν τὸ μάθημά του, καὶ ἀρχίζετε ἀποτόμως... (Φωνάζει
δυνατὰ.) Ἡ παρὰ τὰς Πυραμίδας μάχῃ! (Ἐξαναλουθεῖ
μὲ στομφοδὴ ἀπαγγελίαν.) Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὑπῆρξε φοβερά. Τὰ
δύο στρατεύματα εἶχον νάντιπαλαίσιον κατὰ τοῦ κλίματος, κατὰ τοῦ
φύχου, κατὰ τῶν χιόνων, κατὰ τοῦ τραχέος καὶ ἀγνώστου ἐδάφους.
Ἀμφότερα ἦσαν ἀριθμητικῶς κατώτερα τοῦ ἐχθρικοῦ. Ἀπὸ πρώτας
αἱ θέσεις εἶχον καταληφθῆ. Τὸ περικλινὸν παρετάχθη ἔμπροσθεν τοῦ
ἰππικοῦ καὶ ὄπισθεν ἀμφοτέρων τὸ πυροβολικόν. Καὶ ἡ μάχῃ ἤρρισε.
(Μὲ ἐνθουσιασμόν.) Τρεῖς ὁ ἐχθρὸς ὤρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τρεῖς
ἀπεκρούσθη. (Τραγικῶς.) Ἡ συμπλοκὴ ὑπῆρξεν αἰματηρά, αἱ ἀπό-
λειαι ἐκατέρωθεν ἀνυπολόγιστοι καὶ τὸσον ὥστε οἱ νικηταὶ εἶπον:
Μίαν τοιαύτην νίκην ἀκόμη ἂν νικήσωμεν, ἐχάθημεν! (Ἀναλαμβά-
νει φυσικὸν τόνον.) Στέκεσθε καὶ περιμένετε.

Μέσος ὁρος ἐδῶ δὲν χωρεῖ: Ἡ θὰ πάρετ' ἄριστα, ἦ... θὰ τὸ
φάτε. Ἡ νίκη ἢ πανωλεθρία, — ἢ Ἀουστερλιτς ἢ Βατερλώ!

(Μετὰ τινα παύσιν.) Νὰ σὰς πῶ λοιπὸν τί ἔπαθα ἐγὼ; Ἐμεινα
μεταξεταιστέος εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Νεωτέρων Χρόνων, καὶ διὰ τὰ
περάσω εἰς τὴν τετάρτην, πρέπει πρώτα νὰ περάσω... ἕνα πολὺ ἄ-
σχημο καλοκαίρι. (Τραγικῶς.) Μίαν τοιαύτην νίκην ἀκόμη ἂν νι-
κήσω, ἐχάθην! (Ἐπαναρχόμενος εἰς τὸν φυσικὸν τόνον.) Αὐτὸ ἦταν!
(Ἐκπνέεται καὶ ἀποχωρεῖ). (*)

(Μιμῆσις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Εἰς τὸ τέλος ὁ κ. Τρικούπης ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπιμύθειαν τοῦ ἀμφοτε-
ροῦ, ἀναγγέλλας δι' τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχητο καὶ εὐθυσίαν ἀπὸ τὸ Πανεπι-
στήμιον, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἔδοκεν ἐξετάσεις εἰς τὰ Νομικὰ καὶ ἀνηγορεύθη Δι-
δάκτωρ. Τὴν τὸσον ἐπίκαιρον ἀναγγελίαν, διεδέχθησαν καταγόμενοι χειροκρο-
τήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίαν... δρ. 8,— Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50
Τριμήνος... 2,50 Τριμήνος... 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λστ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθρᾶκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαΐου 1909

Ἔτος 31ον. — Ἀριθ. 22

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια).

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπέστρεψαν οἱ σύντρο-
φοί μας καὶ ἡ πρώτη μου ἐρώτησις ἦτο:

— Τίποτε νέον;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Τζὼν
Χάρτ.

— Ἐκάματε τὸν γῦρον
τοῦ ὄρμου;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη
ὁ Νάβ Οὐάλλερ, καὶ εἶδα-
μεν μερικὰ ἔγνη τῶν ὕλι-
κῶν, τὰ ὅποια παρετήρησε
χθὲς ὁ κύριος Οὐέλλερ.

— Ἄς περιμείνωμεν!
εἶπα, διότι δὲν ἀπεφασίσα
ἀκόμη νὰ ἐπιστρέψω εἰς
τὸ δάσος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ
προσοχὴ μας εἰλικύσθη ἀπὸ
μὴν ταραχὴν τῶν ὑδά-
των, ἐκτεινομένην μέχρι
τῶν βράχων.

— Πέθειν νὰ προέρχεται
αὐτὸς ὁ σάλος; ἤρωτησεν
ἀπορῶν ὁ Οὐέλλερ.

— Πολὺ περίεργον, εἶ-
πα, χαμηλῶν ἐξ ἐνστί-
κτου τὴν φωνήν. Ὁ ἀνεμὸς
ἔπεσεν ἐντελῶς. Καὶ ὅμως
ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης
εἶνε ταραχμένη.

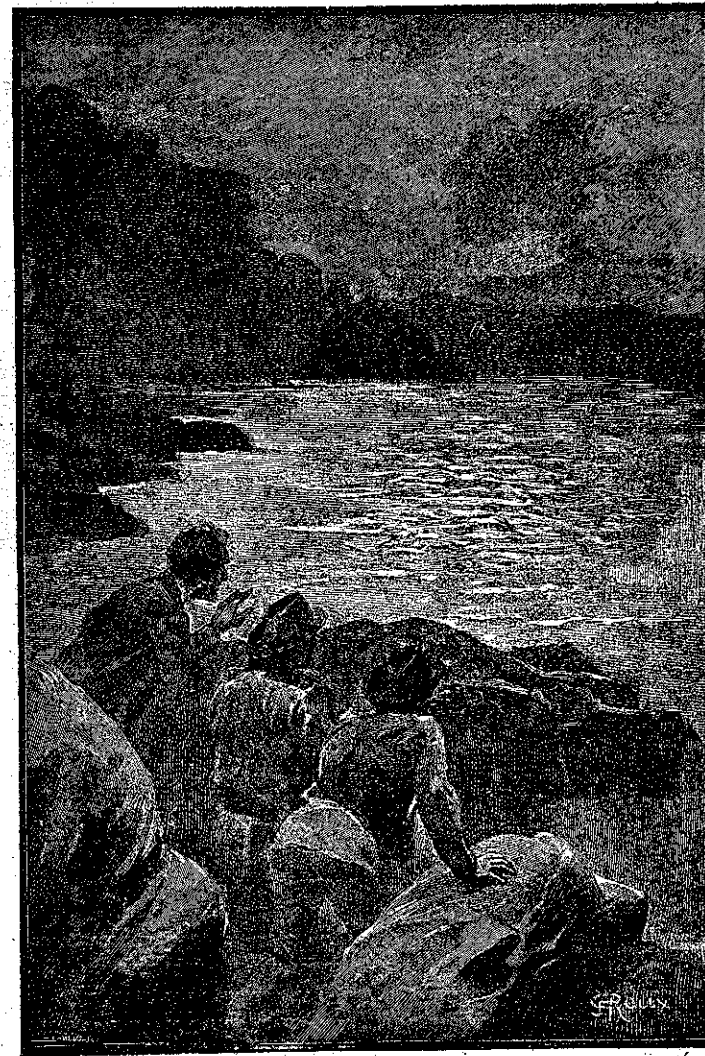
— Μήπως εἶνε καὶ τὰ
βάθη τῆς; ἠρώτησεν ὁ
Οὐέλλερ κύπτων διὰ νὰ
κούσῃ καλλίτερα.

Πραγματικῶς, ἡδύνατό
τις κάλλιστα νὰ υποθέσῃ
ὅτι κάποιον πλοῖον διηρῶ-
νετο ὑποβρυχίως πρὸς τὸν
ὄρμον, καὶ ἐτι ἡ μηχανὴ
τοῦ ἐπροξέειν τὴν ἀναστά-
τωσιν ἐκείνην.

Σιωπηλοὶ ὄλοι, ἀκίνητοι,

προσεπαθόμεν νὰ διασχίσωμεν τὸ πυ-
κνὸν σκότος, ἐνῶ ἡ παρατηρηθεῖσα διγῆ
ἐνεδυναμοῦτο ὀλονέν, καὶ τὰ μικρὰ κύ-
ματα ἐπληττον ἤδη τοὺς βράχους τοῦ
ὄρμου.

Ὁ Τζὼν Χάρτ καὶ ὁ Νάβ Οὐάλλερ
εἶχον ἀναρριχηθῆ δεξιᾷ εἰς ἕνα βρά-

Ἐκεῖ!.. ἐκεῖ εἶπεν ὁ Οὐέλλερ, τείνων τὴν χεῖρα... (Σελ. 181, στ. γ.)

χον, ἐνῶ ἐγὼ, ἐσκυμμένος μέχρι τοῦ
ἐπιπέδου τοῦ ὕδατος, παρηκολούθουν τὴν
αὔξουσαν ὀλονέν ταραχὴν. Μετ' ὀλίγον
μοὶ ἐφάνη ὅτι διέκρινα κ' ἕνα κρότον
ρυθμικόν, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον
παράγει ἡ κινουμένη ἐλιξ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! ἀνέκρα-
ξεν ὁ Οὐέλλερ, κύπτων
πλησίον μου. Πλησιαζει
πλοῖον!

— Βεβαίως, ἀπεκρί-
θην, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Ἐρία ἔχη
κῆτη...

— Ὅχι! εἶνε πλοῖον!
ὑπέλαθεν ὁ Οὐέλλερ. Διευ-
θύνεται ἀρὰ γε πρὸς τὸ
βάθος τοῦ ὄρμου, ἢ μήπως
θέλει νὰράξῃ ὑψηλότερα;

— Ἐδῶ τὸ εἶδατε καὶ
τὰς δύο φορὰς;

— Ἐδῶ ἀκριβῶς, κύριε
Στράκ.

— Τότε λοιπὸν, ἐὰν εἶνε,
— καὶ δὲν εἶμπορεῖ παρὰ
νὰ εἶνε τὸ ἴδιον, — δὲν ὑ-
πάρχει λόγος νὰ μὴν ἐπα-
νέλθῃ εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν!

— Ἐκεῖ!.. ἐκεῖ!.. εἶπε
τότε ὁ Οὐέλλερ, τείνων τὴν
χεῖρα πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ
ὄρμου.

Οἱ σύντροφοί μας εἶχον
ἐπιστρέψῃ πλησίον μας.
Ἦμικελκίμενοι καὶ οἱ τέσ-
σαρες ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς
ἀκτῆς, ἐκυττάζαμεν πρὸς
τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυν-
σιν.

Ἄορίστως διεκρίνετο
μαῦρος ὄγκος, κινούμενος
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους.
Ἐπρόχρρει βραδυτάτα, καὶ
ὁ κρότος τῆς ἐλικῆς του
μόλις ἤκούετο τώρα. Ἴσως
ἡ μηχανὴ εἶχε σταματήσῃ
πλέον καὶ τὸ σκάφος ἐκι-
νεῖτο μόνον μὲ τὴν κεκτη-

μένην ταχύτητα. Όπως και την προτε-
ραϊαν, το υποβρύχιον έμειλε λοιπόν να
διανυκτερεύσει εντός του όρμου !.. Άλλά
διατί επέστρεφεν εις τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ
ὁποῖον εἶχε φύγη; Εἶπεν ἀρά γε ὑποστῆ
ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἄλλας βλάβας, αἱ
ὁποῖαι τὸ ἠμπόδιζαν νάναρθῆ εἰς τὸ
πέλαγος; Ἡ μήπως εὐρέθη εἰς τὴν
ἀνάγκην νάναχωρήσῃ πρὶν νὰ τελειώ-
σουν ἐντελῶς αἱ ἐπισκευαὶ του; Ποῖος
λόγος τὸ ἠνάγκασε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν
ὄρμον; Καὶ ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ μετα-
βληθῆ ἔξωθεν εἰς αὐτοκίνητον καὶ νὰ
φύγῃ διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Ὀχιο ; ..

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀπορίαι παρουσιά-
σθησαν εἰς τὸ πνεῦμά μου, ἐννοεῖται
δὲ ὅτι δὲν ἤμην εἰς θέσιν νὰ λύσω καμ-
μίαν.

Άλλως τε ἐβασίζομεθα πάντοτε, ὁ
Ουέλλας καὶ ἐγώ, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι
τὸ ἐνώπιόν μας μηχανήμα ἦτο πράξ-
ματι τὸ τοῦ Κοσμοκράτορος, ὁ Τρόμος
ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴν ὁποῖον ἀπεστάλη ἡ
ἐπιστολή, ἡ ἀπαντῶσα ἀρνητικῶς εἰς
τὰς προτάσεις τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ
ὅμως ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἔπρεπε νὰ
ἔχῃ τὴν βαρύτητα μιᾶς βεβαιότητος,
μολοντί τοιαύτη μᾶς ἐφαινετο.

Ἐντούτοις τὸ πλοῖον ἐξηκολούθει νὰ
προχωρῆ, νὰ πλησιάζῃ, ἐφαινετο δὲ ὅτι
ὁ κυβερνήτης του ἐγνώριζε τελείως τὰ
κατατόπια τοῦ Μπλακ-Ρὼκ, ἀφοῦ διη-
θύνετο ἀσφαλῶς ἐν πληρεῖ σκοτίᾳ. Κα-
νεῖς φανὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου, καμμία ἐσω-
τερικὴ λάμπρις ἐξερχομένη διὰ τῶν φεγ-
γιτῶν. Ἡ μηχανὴ ἠκούετο λειτουργ-
γοῦσα ἠρέμα. Ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ
ὁ Τρόμος θὰ προσωρμιζέτο εἰς τὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς, ὅπου οἱ βράχοι,
εἰς ὕψος πέντε ἢ ἕξ ποδῶν ὑπεράνω τῆς
ἐπιφανείας τῆς λίμνης, ἐσχημάτιζαν
μικρὸν ἐπίπεδον, ἐν εἴδει ἀποβάθρας.

— Νὸ μὴ μείνωμεν ἐδῶ !.. εἶπεν ἔ-
ξωθεν ὁ Ουέλλας, ἀρκάζων τὸν βραχί-
ονά μου.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, διότι κινδυνεύο-
μεν νάνακαλυφθῶμεν. Πρέπει νὰ κρυ-
φθῶμεν εἰς μέρος κατάλληλον καὶ νὰ
περιμένωμεν.

— Σὰς ἀκολουθοῦμεν.

— Ἐμπρός!

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσωμεν οὔτε στιγ-
μὴν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ὄγκος ἐ-
πλησιάζε, καὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
τοῦ μόλις ἐξέγοντος ἀπὸ τὴν ἐπιφά-
νειαν τοῦ ὕδατος, διεκρίνοντο δύο ἄν-
θρωποι.

Ὁρισμένως λοιπόν, δύο μόνον ἄνδρες
εὕρισκαντο ἐπὶ τοῦ πλοίου ;

Ὁ Ουέλλας καὶ ἐγώ, ὁ Τζῶν Χάρτ
καὶ ὁ Νάθ Ουάλκερ, ἐγυρίσαμεν ὀπίσω
ἀπὸ τὴν διόδον καὶ ἠρχίσασμεν νὰ ἐρ-
πώμεν κατὰ μῆκος τῶν βράχων. Ἐδῶ
κ' ἔχει ἔχαινον κοιλοτήτες, μικρὰ σπή-
λαια. Εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν εἰσεχώρησα μετὰ

τοῦ Ουέλλας, οἱ δὲ ἄνθρωποι μου εἰς ἐν
ἄλλο.

Ἐὰν οἱ ἄνδρες τοῦ Τρόμου ἀπεβι-
βάζοντο εἰς τὴν ἀκτὴν, δὲν θὰ μᾶς ἔ-
βλεπαν μὲν, θὰ τοὺς ἐβλέπαμεν ὅμως
ἀπὸ τὰς κρύπτας μας καὶ θὰ ἠμπορού-
σαμεν νὰ ἐνεργήσωμεν κατὰ τὰς περι-
στάσεις,

Ἀπὸ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἐγίνετο
πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης, ἀπὸ μερικὰς
λέξεις ἀνταλλαχθεῖσας ἀγγλιστί, ἦτο
προφανές ὅτι τὸ πλοῖον εἶχεν ἀράξῃ.
Σχεδὸν ἀμέσως ἐν σχοινίον ἐρρίθη εἰς
τὴν ἐσχατιὰν ἀκριβῶς τῆς διόδου, ἀπὸ
τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου ἀπεμακρύνθη-
μεν. Προχωρήσας ὁ Ουέλλας μέχρι τῆς
γωνίας, εἶδεν ὅτι τὸ σχοινίον ἐσύρετο
ὑπὸ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, ὁ
ὁποῖος εἶχε πηδήσῃ ἔξω, ἠκούετο δὲ καὶ
ὁ κρότος τῆς μικρᾶς ἀγκύρας, ζυούσης
τὸ ἔδαφος.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ἡ ἄμμος τῆς ἀ-
κτῆς ἐτριζεν ἀπὸ βήματα.

Δύο ἄνθρωποι, διελθόντες τὴν διόδον
διηθύνοντο πρὸς τὸ δασύλλιον. Ἐβά-
διζον πλησίον ἀλλήλων ὑπὸ τὸ φῶς ἐνὸς
φανοῦ.

Τί ἐζήτησαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ; ..
Μήπως ὁ ὄρμος Μπλακ-Ρὼκ ἦτο πραγ-
ματικῶς τὸ νεώριον καὶ τ' ὀρμητή-
ριον τοῦ Τρόμου; Μήπως ὁ κυβερνή-
της του διετῆρει ἐδῶ ἀποθήκην τροφίμων
καὶ ὕλικῶν, καὶ ἤρχετο νὰ παραλαμ-
βάνῃ ἐπι ἐξαρτήματα διὰ τὰ ταξείδια
του, καλῶς γνωρίζων τὴν ἐρημίαν τοῦ
τόπου, ὅπου δὲν ἐκινδύνευε νάνακαλυ-
φθῆ ἀπὸ κανένα ;

— Τί θὰ κάμωμεν ; .. ἠρώτησεν ὁ
Ουέλλας;

— Θαφίσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώ-
πους νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ τότε...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τὴν
ἐκπληξιν.

Οἱ ἄνδρες δὲν ἀπέχον οὔτε τριάκον-
τα βήματα ἀπὸ ἡμᾶς, ὅταν ὁ εἰς ἕξ
αὐτῶν ἐστράφη, καὶ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ,
τὸν ὁποῖον ἐκράτει, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου του.

Τὸ πρόσωπον αὐτὸ τὸ ἐγνώριζα !

Ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἀγνωστων, οἱ ὁ-
ποῖοι μὲ κατεσκόπευαν καὶ μὲ παρε-
φύλατταν ἔξωθεν τῆς οἰκίας μου εἰς
τὴν Δογκ-Στρήτ... Δὲν ἔκαμνα λάθος.
Τὸν ἀνεγνώρισα ὅπως θὰ τὸν ἀνεγνώ-
ριζε καὶ ἡ ὑπῆρέτριά μου. Ἦτο εἰς
τῶν κατασκόπων, τῶν ὁποῖων εἶχα χά-
σῃ τὰ ἔχνη !... Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία
ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποῖαν εἶχα λάβῃ,
— καὶ τῆς ὁποίας ὁ γραφικὸς χαρακτήρ
ἦτο ὁ αὐτὸς μετὸν τοῦ Κοσμοκρά-
τορος, — ἐξ αὐτοῦ προήρχετο. Εἶχε λοι-
πὸν γραφῆ καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ Τρόμου ; ..

Ἄλλα δὲν ἔκαμνε λόγον εἰμὴ περὶ τοῦ
Γκρέητ-Ἀβρου... Εἰς τὸ Γκρέητ-Ἀβρου
μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ ἐπανέλθω μετὰ τὰς

ἀπειλάς... Καὶ ἀκόμη μίαν φοράν ἐ-
συλλογίσθη, ποῖα σχέσις εἴμπορεῖ νὰ
ὑπάρχῃ μεταξύ τοῦ Γκρέητ-Ἀβρου καὶ
τοῦ Τρόμου...

Μὲ ὀλίγας λέξεις ἀνεκοίνωσα πάντα
πρὸς τὸν Ουέλλας, ὁ ὁποῖος μοὶ ἀπεκρίθη:
— Ἀκατανόητα πράγματα !

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἄνδρες ἐξηκολού-
θησαν τὴν πορείαν των πρὸς τὸ δάσος
καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ
δένδρα.

— Φθάνει μόνον νὰ μὴ ἀνακαλύθουν
τ' ἄλογά μας !.. ἐπιθύρειεν ὁ Ουέλλας.

— Δὲν τὸ πιστεύω... δὲν θὰ προχω-
ρήσουν πολὺ βαθειά...

— Ἄν ὅμως ἰδοῦν τὸ ἀμάξι ;

— Πάντα θὰ ἐπιστρέψουν διὰ νὰ ἐπι-
διδασθοῦν, καὶ θὰ εἴμεθα ἐν καιρῷ διὰ
νὰ τοῖς κόψωμεν τὴν ὑποχώρησιν.

Ἄλλως τε, πρὸς τὸ μέρος τῆς λί-
μνης, ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἀραγμένον τὸ
πλοῖον, κανεῖς θόρυβος δὲν ἠκούετο.
Ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν κρύπτην μου, ἐπρο-
χώρησα διὰ τῆς διόδου καὶ ἐσταμάτησα
εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἡ μικρὰ ἀγκυρα ἐδάγ-
κανε τὴν ἄμμον.

Τὸ πλοῖον ἐπέτεκετο ἐκεῖ ἤσυχον, δε-
μένον μετὰ τὸ σχοινίον του. Κανὲν φῶς,
κανεῖς ἄνθρωπος, οὔτε ἐπὶ τοῦ κα-
ταστρώματος, οὔτε ἐπὶ τῆς γαφύρας.
Ἡ εὐκαιρία δὲν ἦτο κατάλληλος ; ..
Νὰ πηδήσωμεν ἐπὶ τοῦ σκάφους καὶ
νάναμείνωμεν τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δύο
ἀνδρῶν ; ..

— Κύριε Στράκ !... κύριε Στράκ !...
Μ' ἐφώναζεν ὁ Ουέλλας.

Ἐπέστρεψα τρέχων καὶ εἰσεχώρησα
πάλιν εἰς τὴν κρύπτην, πλησίον του.

Ἴσως ἦτο πλεόν πολὺ ἀργά διὰ νὰ
καταλάβωμεν τὸ πλοῖον ἴσως ἀκόμη ἢ
ἀπόπειρα νάπετύγχανεν ἐὰν καὶ ἄλλοι
ἄνδρες εὕρισκαντο ἐπὶ τοῦ Τρόμου...

Ὅπωςδήποτε, ὁ κρατῶν τὸν φανὸν
καὶ ὁ σύντροφός του εἶχον ἀναφανῆ
παρὰ τὴν ἄκρην τοῦ δάσους, κατερχό-
μενοι πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἀσφαλῶς, οὐ-
δὲν τὸ ὑπόπτον εἶχον ἀνακαλύψῃ.

Καὶ οἱ δύο ἐκράτουν ἀπὸ ἐν δέμα.
Ὅταν ἐφθασαν παρὰ τὴν ἀγκυραν, ἠ-
κούσθη μία φωνή :

— Ἐ ! καπετάνιε ; ..

— Ἐδῶ ! κάποιος τοῖς ἀπεκρίθη.

Ὁ Ουέλλας μοὶ ἐπιθύρεισε :

— Εἶνε τρεῖς !..

— Ἴσως τέσσαρες . . . παρετήρησα
ἴσως πέντε ἢ ἕξ !..

Τὰ πράγματα, βλέπετε, περιεπλέ-
κοτο. Ἐναντίον πληρώματος πολυα-
ριθμοῦ, τί ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν ; ..
Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ παραμικρὰ
ἀσυνεσία θὰ μᾶς ἐπιτοίχιζεν ἀκριβῶς.

Καὶ τώρα ; Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες θὰ
ἐπεδιβάζοντο μετὰ τὰ δέματά των ; .. Ἐ-
πειτα, λυομένου τοῦ σχοινίου, ὁ Τρό-
μος θάναγχώρει ἀρά γε ἀπὸ τὸν ὄρμον,

ἢ θὰ ἔμεινον ἐκεῖ μέχρι τῆς πρώας ;
Ἄλλ' ἐὰν ἐξέπλεε, δὲν θὰ ἐχάνετο δι-
ήμας ; Πῶς νὰ τὸν εὐρωμεν πάλιν ; ..
Ἄν ἀπὸ τὴν λίμνην Ἐρίαν, διὰ τῶν
ὁδῶν τῶν διαμέσων Συμπολιτειῶν ἢ
τοῦ ποταμοῦ Δετροῦ, μετέβαινε εἰς
τὴν λίμνην Ὑρών ; Πότε θὰ ἐπέστρε-
φε καὶ πάλιν εἰς τὸν ὄρμον Μπλακ-
Ρὼκ ; ..

— Ἐπάνω τους ! . . . εἶπα πρὸς τὸν
Ουέλλας. Εἴμεθα τέσσαρες. Σεῖς, ἐγώ,
ὁ Χάρτ καὶ ὁ Ουάλκερ. Ἐρεῖνοι δὲν
ὑποπτεύονται τίποτε... Ὅσα ἐπιπέσωμεν
ἀίφνιδίως καὶ θὰ τὰ χάσουν. Ἐμπρός
καὶ ὁ Θεὸς βοηθός !..

— Ἀκούτε ; εἶπεν ὁ Ουέλλας ἀρκά-
ζων τὸν βραχίονά μου, ἐνῶ ἐγὼ ἤμην
ἐτοιμος νὰ κράξω τοὺς ἀνθρώπους μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ἐκ τῶν δύο
εἴλκυσε τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐπλησίασε
τοὺς βράχους. Μετ' ὀλίγον ἠκούσαμεν
εὐκρινέστατα τὸν ἐπόμενον διάλογον
μεταξὺ τοῦ κυβερνήτου καὶ τοῦ συντρό-
φου του :

— Ἦσαν ὄλα ἐν τάξει ἐκεῖ-πέρα :

— Ὅλα, καπετάνιε.

— Ἀκόμη δύο δέματά μένουσιν ;

— Δύο.

— Ἐνας δρόμος φθάνει διὰ νὰ με-
ταφερθοῦν καὶ αὐτὰ εἰς τὸν Τρόμον ;

Ἦτο λοιπόν ὁ Τρόμος ! ἡ μηχανὴ
τοῦ Κοσμοκράτορος !..

— Μάλιστα . . . ἕνας μόνον δρόμος
φθάνει...

— Καλὰ. Θὰ φύγωμεν αὐριο τὸ
πρωί, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Τρεῖς λοιπὸν ἦσαν ἐπὶ τοῦ Τρόμου,
μόνον τρεῖς, ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ δύο
ἐκεῖνοι ἄνδρες ; ..

Τώρα βεβαίως αὐτοὶ θὰ ἐπήγαυαν
πάλιν εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ φέρουν καὶ
τὰ ἄλλα δύο δέματά. Ἐπειτα, ἐπιστρέ-
φοντες, θὰ ἐπεδιβάζοντο, θὰ κατέρχοντο
εἰς τοὺς θαλαμίσκους των καὶ θὰ κατε-
κλίνοντο νὰ κοιμηθοῦν ὡς τὸ πρωί . . .
Δὲν θὰ ἦτο τότε ἡ κατάλληλος στιγμὴ
νὰ τοὺς καταλάβωμεν ἔξ ἐφῄδου, πρὶν
προφθάσῶν νάμυνθοῦν ;

Βεβαίαι πλεόν, ἀφοῦ τὸ ἠκούσαμεν
ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ κυβερνήτου,
ὅτι ὁ Τρόμος δὲν θάναγχώρει πρὸ τῆς
αὐγῆς, ὁ Ουέλλας καὶ ἐγὼ ἐσυμφωνή-
σαμεν νάφισωμεν πρῶτα νὰ ἐπιστρέψουν
οἱ δύο ἄνδρες καὶ νὰ κοιμηθοῦν, διὰ νὰ
κυριεύσωμεν τὸ πλοῖον.

Διατί τώρα τὴν προτεραιαν ὁ κυβερ-
νήτης ἠνάγκασθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν ὄρ-
μον πρὶν συντελεσθῆ ἡ φόρτωσις τῶν
δεματῶν καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθῃ, τοῦτο
δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω. Ἐν πάσῃ
περίπτώσει ἦτο μία καλοτυχία δι' ἡμᾶς,
καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπωφεληθῶμεν.

Ἦτο ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια.
(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΝΑΙΔΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ἸΣ τὴν προηγουμένην μου
ἐπιστολήν, σὰς διηγή-
την ἰστο-
ρίαν τῆς μικρᾶς
μου εἰληγῆς Ἐλέ-
νης, ἡ ὁποία, εἰς
μίαν περίστασιν,
ἐδειξε συστολήν
παράδοξον καὶ
ἀσυγγώρητον.
Σήμερον, διὰ
τὴν ἀντιθέσιν

θα σὰς διηγήθῃ τὴν ἰστορίαν τοῦ νεα-
ροῦ Ἀλέκου, — ὅχι, αὐτὸς δὲν εἶνε φίλος
μου ! — ὁ ὁποῖος, εἰς μίαν ἄλλην περί-
στασιν, ἐδειξε θράσος καὶ ἀναίδειαν
καταπληκτικὴν.

Ὁ Ἀλέκος γράφει περὶ καὶ ἐμμε-
τρα. Μάλιστα ἐτύπωσε πέρου κ' ἐνα
βιβλιαράκι μετὰ τραγουδάκια μετριώτατα.
Πολὺ χωρὶς, βλέπετε, βγήκε εἰς τὴν
«δημοσιότητα». Ἄλλ' ἂν ἦτο μόνον
αὐτὸ, δὲν ἐπείραζε... Τὸ χειρότερον εἶνε
ὅτι τὸ ἐπήρε ἀπάνω του, καὶ φαντάζε-
ται ἕκτοτε, ὁ ἀμούστακος αὐτὸς νεα-
νίσκος μετὰ ἄνοστα στιγάνια, ὅτι εἶνε
ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος !

Τύφλα νάχουν ἔμπρός του καὶ ὁ Πολέ-
μης, καὶ ὁ Δροσίνης, καὶ ὁ Προβελέγ-
γιος, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Παλαμᾶς !
Ἄν τὴν ἠκούσατε μετὰ πόσῃ περιστροφῇ
σιν ὀμιλεῖ δι' ὄλους αὐτούς... θὰ ἐσπά-
νατε εἰς τὰ γέλια.

Ἐσχάτως ὁ Ἀλέκος ἀπεφάσισε νὰ
γράψῃ κατὰ καὶ διὰ τὸ θέατρον. Καὶ τί
νομίζετε ; Οὔτε πολὺ οὔτε λίγο : μίαν
τραγωδίαν ! Ἐ, θὰ πῆτε, ὄλοι γρά-
φουν, καὶ μεγάλοι καὶ μικροί... Δὲν λέ-
γω ὅχι. Ἄλλ' ἀκούσατε τὰ παρακάτω.

Μίαν ἡμέραν ἔλαθα ἐνα γράμμα ἀπὸ
τὴν κύριον Ἀλέκου. Χωρὶς πολὺ νὰ με-
γνωρίζῃ, μοὶ ἔγραψε καὶ μὲ παρακα-
λοῦσε νὰ τοῦ ἀφιερῶσω «μίαν ὥραν»,
διὰ νὰ μοῦ διαβάσῃ τὴν τραγωδίαν του
καὶ νάκούσῃ τὴν γνώμην μου. Πολὺ
καλὰ ! Αὐτὸ ἐπιτρέπεται. Τοῦ ἀπήν-
τησα ὅτι εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ
τοῦ προσδωρίσα μίαν ὥραν διὰ νὰ ἔλθῃ
νὰ μ' εὐρῆ... Ὁ κύριος ἦλθε μισὴν ὥ-
ραν ἀργότερα, δύο δὲ ὀλοκλήρους ὥρας
κατόπι μ' ἐβασάνισε — κυριολεκτικῶς, —
μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τραγωδίας του.
Καὶ μ' ἐνα ὕφος ; ! Δὲς καὶ ἦτο του-
λάχιστον ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ... παιδί, —
τότε ποῦ τὸν ἔλεγαν «ἔξοχο παιδί»,
enfant sublime...

Μεταξὺ μας σὰς λέγω, ὅτι ἡ τρα-
γωδία τοῦ Ἀλέκου δὲν ἀξίζει τίποτε.
Ἀνόητη, κακογραμμένη, ἀσυνάρτητη,
καὶ, τὸ χειρότερον, χωρὶς νὰ ἐμπνέῃ

καμμίαν ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. Ἐγνώ-
εῖται ὅμως, ὅτι δὲν ἀπῆλπισα τὸν νέον
ποιητὴν ἀμέσως. Θὰ ἦτο σκληρότης καὶ
ἀγένεια. Τοῦ τὰ εἶπα μετὰ τρόπον καὶ
προσεπάθησα νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν ἔ-
πρεπε οὔτε νὰ τυπώσῃ τὸ ἔργον του,
οὔτε νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸ θέατρον.

— Μὰ τί ; δὲν σὰς ἀρέσει ; με ἠρώ-
τησε μίαν στιγμὴν, κατάπληκτος.

— Ὅχι, ἀπήνησα, μοῦ ἀρέσει ὡς
πρῶτον ἔργον μάλιστα, εἰς καὶ πολὺ
καλὸ... Ἄλλα ξέρετε... τὸ θέατρον ἔχει
ἀπαιτήσεις ὁ κόσμος δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἔρ-
γα τῶν ἀρχαρίων, καὶ προπάντων τὰς
τραγωδίας... Διὰ νὰ γράψῃ κανεῖς τρα-
γωδίαν πρέπει νὰ εἶνε, ὅχι μόνον ποιη-
τὴς, ἀλλὰ καὶ ὄρμιος, νὰ ἔχῃ πείραν
τοῦ κόσμου... ξέρω κ' ἐγώ ; Σεῖς εἰσθε
πολὺ νέος... Ἀρκεσθήτε τώρα εἰς τὰ τρα-
γουδάκια σας, καὶ ἀργότερα... Ξέρετε,
θὰ παραξενευθοῦν μετὰ τὸ θάρρος σας
καὶ θὰ γελάσουν...

— Μὰ τί λέτε ; ἀνεκράξεν ὁ νεα-
ρὸς ποιητὴς. Πέρου ἐνθουσιάσθηκα μετὰ
τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Τρικούπη, καὶ φέτος
θὰ γελάσω μετὰ τὴν τραγωδίαν μου !

Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω τώρα ; Συνέ-
κρινε τὴν γελοίαν του τραγωδίαν μετὰ
εὐμορφον δραματάκι τοῦ κ. Τρικούπη !
Ὅταν ὁ ἐγωῖσμός τυφλῶνι τόσον, κάθε
λόγος εἶνε πλέον περιττός.

— Μπορεῖ νάχετε δίκιο, ἀπήνησα,
ἀλλὰ ξέρετε κ' ἐν ἄλλο : θὰ δυσκο-
λευθῆτε πολὺ νὰ βρῆτε θέατρο νὰ σὰς
παῖξῃ αὐτὴν τὴν τραγωδίαν. Βίστε νέος
καὶ σχεδὸν ἀγνωστος...

— Ἐγὼ ἀγνωστος ; δέκοψεν ὁ ποι-
ητὴς μήπως δὲν ἐβγαλα τὰ ποιήματά
μου ; Καὶ τί τάχα ; πῶς γνωστὸς ἦταν
ἀπὸ ἐμὲ ὁ κ. Τρικούπης, ὅταν τοῦ ἔ-
παῖξαν τὸ δρᾶμά του ;

Πάλιν ὁ Τρικούπης... Ἐμεϊδίασα καὶ
εἶπα :

— Δὲν ἔχετε δίκιο... Ἐνα δραμα-
τάκι μονόπρακτο, τὸ κέρνον πρὸ εὐ-
κολα. Οὔτε κόπους θέλει οὔτε ἐξοδα...
Ἄλλὰ μίαν τραγωδίαν πεντάπρακτον, μετὰ
τόσα σκηνηκᾶ...

— Εἰς αὐτὸ θὰ με βοηθήσετε σεῖς !
ἀπήνησεν ἐτόιμως ὁ ποιητὴς ἅμα
συστήσατε τὸ ἔργον μου, ἅμα τοὺς πῆτε
ὅτι εἶνε ὠραῖον καὶ τοὺς βεβαιώσατε ὅτι
θὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν, θὰ τὸ πάρουν !

— Ἐγώ ; ἐπιθύρισα καὶ πῶς εἴμα-
πορῶ ἐγὼ νὰ ἐγγυηθῶ περὶ τῆς ἐπιτυ-
χίας ; .. θέλετε νὰ πάρω ε

σας δεν πρέπει να παιχθῆ. Πῶς θέλετε τῶρα νὰ κάμω παρὰ τὴν πεποίθησίν μου;

— Ὁ Ἀλέκος ἤλλαξεν ὕψος διαμιᾶς. — Πολὺ καλά! εἶπε· σὰς εὐχαριστῶ! ἐνόησα!

— Τί ἐνόησες, παρακαλῶ; ἤρωτησα πειραχθεὶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕψος.

— Κρίμα ποῦ μοῦ ἔλεγαν ὅτι ἀγαπάτε καὶ ὑποστηρίζετε τοὺς νέους!.. ἀπήγγησεν ὁ κύριος Ἀλέκος. Τώρα ὅμως βλέπω, ὅτι τοὺς φθονεῖτε καὶ σείτε ἔπως ὅλοι. Φοβάσθε μὴν ἐπισκίαση ἡ τραγῳδία μου τὰ δικὰ σας ἔργα καὶ τῶν φίλων σας! Αὐτὸ εἶνε!..

Ἐμείνα πρὸς στιγμὴν ἄφωνος. Μὲ κατέπληξε τὸσον τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ἀγαθιείας! Πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου ἔδλεπα νέον μὲ τέτοιον ἐγωϊσμόν καὶ μὲ τέτοιον θράσος!.. Ὅταν συνῆλθα τὸν παρεκάλεσα εὐγενέστατα νὰ μού ἀδειάσῃ τὴ γωνιά καὶ ὅταν ἔμεινα μόνος, ἐκάθησα νὰ σὰς γράψω αὐτὴν τὴν διδακτικὴν ἱστορίαν.

Ἄν μ' ἐρωτήσετε τώρα, τί ἀπέγεινεν ὁ Ἀλέκος; Ἐργῆ. Τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζω. Ἄν μάθω ἐν τῷ μεταξύ, θὰ σὰς πληροφορήσω...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

[Ἀπὸ τὸν νέον τόμον ποιημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ», τὸν ὁποῖον ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ὁ ἀγαπητὸς μας συνεργάτης κ. Ἰωάννης Πολέμης, ἀποσπῶμεν τὸ ἐπόμενον διδακτικώτατον:]

Η ΠΕΤΡΑ

Καταμεσίς τοῦ δρόμου Μιά πέτρα εἶνε οἰγμένη, Ἀδιάφορος διαβάτης Περνάει ἀπὸ σιμά, Σκοντάφτει πέφτει χάμω, Σηκώνεται, διαβαίνει Καὶ μὲ χαμένα λόγια Τὴν πέτρα βλαστημᾷ.

Καὶ δεύτερος καὶ τρίτος Καὶ τέτατος διαβάτης —Τὴν ὥρα ποῦ τὰ σκότη Τὰ βραδυνὰ ἀρχινοῦν— Ἀστόχαστοι κ' ἐκεῖνοι Διαβαίνουν κοντὰ τῆς Κι' ὅλοι σκοντάφτουν, κ' ὅλοι Τὴν βοῖζουν καὶ περνοῦν.

Κ' ἡ πέτρ' ἀπολογήθη Κ' εἶπε στὸν τελευταῖο : —Κ' ἂν σκόνταφταν οἱ ἄλλοι Κ' ἂν σκόνταφτες καὶ σύ, Κακόβουλε διαβάτη, Τί φταίω ἐγώ, τί φταίω Κι' ὅλοι μὲ βλαστημάτε Μὲ πίκρα περισσῆ;

Ἄν ἀπὸ σὰς ὁ πρῶτος Μ' ἔβγαξ' ἀπὸ τὴ μέση Καὶ μ' ἀκουμπούσε πέτρα Στου δρόμου τὴ γωνιά, Κανείς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κανείς δὲν θῆκε πέσει, Μήτε θὰ μ' εἶχε βροίσει Μὲ τὴν ἀπονιά.

ἸΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἡ Ὁ' Δάλια ἐξηκολούθησε νὰ σκέπτεται :

— Ἄλλὰ τί λέγω; Ὁ κίνδυνος δὲν ἐπέρασε ἀκόμη. Τὰ θηρία θὰ ξαναγυρίσουν ἀπ' ἐδῶ ἄμα πιοῦν, γιὰ νὰ πάνε ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἤλθαν. Τότε μπορεῖ νὰ μεῖ ἰδοῦν. Τί νὰ κάμω;.. Πῶς νὰ σῶθῶ; Νὰ σηκωθῶ αὐτὴ τὴ φορά... Καὶ ἐπειτα; Νὰ σκαρφαλώσω ἔς αὐτὸ τὸ δένδρον; ἢ καλλίτερα νὰ μείνω καὶ πάλι ξαπλωμένη, νὰ σκεπάσω κεφάλι καὶ πόδια μου μὲ τὰ φορέματά μου, ὅπως τὸ φλοῦδι τῆς βανάνας σκεπάσει ὅλο τὸν καρπὸ;..

Ἄ, ὄχι, ὄχι! Ἐγὼ ξεύρω ἓνα ἄλλο καλλίτερο. Μὲ τὸ σακμάκι μου θὰ κάμω μιὰ σπίθα αὐτὰ τὰ ξηρόχορτα θανάψουν, θὰ γίνῃ φωτιά, καὶ τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὴ φωτιά δὲν τρομάζει τὰ θηρία!..

Ἡ Ὁ' Δάλια ἔκαμεν ὅ,τι εἶπε : Ἀπὸ μίαν σπίθαν ἀναψε μεγάλην πυρά, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὸ δάσος. Τὴν ἐδυνάμωσεν ὅσον ἠμπόρεσε καὶ ἐπειτα ἀνέβη εἰς ἓνα δένδρον, διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰς κινήσεις τῶν θηρίων.

Καὶ μετ' ὀλίγον τὰ εἶδε νὰ τρέχουν, νὰ φεύγουν μακρὰ, εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους. Τότε μόνον ἡ Ὁ' Δάλια ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῇ ὡς τὸ πρῶτ.

Ἐξύπνησε μέσα εἰς τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους ἀντιμετώπισεν ὡς τώρα, τῆς εἶχαν δώσῃ καὶ θάρρος καὶ ἐλπίδα. Ἄλλὰ κατὰ τὴν ιδέαν τῆς,

ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποῦ τὴν ἐπερίμενεν, ἦτο ἡ συνάντησις

τῆς μὲ τὴν μεγάλην ἐκείνην Μάγισσαν. Εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν εἰς τὸ χωρίον τῆς, ὅτι ἡ διάθεσις τῆς γραιίας μετεβάλλετο συχνότερα ἀπὸ τὴν ἡλιακὴν σκιάν, καὶ ὅτι, ἀναλόγως τῆς ἡμέρας, τῆς ὥρας καὶ τῆς στιγμῆς, ἡ Μάγισσα ἐγένετο σοφὴ ἢ ἀμαθής, ἀγαθὴ ἢ κακὴ, εὐσπλαχνὴ ἢ σκληρά. Ἡ Ὁ' Δάλια θὰ τὴν εὗρισκεν εἰς τὴν καλὴν τῆς

κεῖθεν εἰς τὸ δάσος. Ἡ Ὁ' Δάλια ἐσταμάτησε. Πῶς νὰ περάσῃ; Κολύμβι ἤξευρε, τὸ νερὸν δὲν τὴν ἐφόδιζε. Τὴν ἐφόδιζαν ὅμως τὰ φορέματα καὶ τὰ πράγματα ποῦ εἶχε μαζί τῆς... Ἐπρεπε νὰ τὰ διατηρήσῃ ἀνέπαφα διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μάγισσαν. Καὶ τὸ νερὸν ξεθωρῖζει καὶ καταστρέφει ὅλα τὰ πράγματα.

Ἄλλ' ἡ Ὁ' Δάλια δὲν τὰ χάνει εὐ-

κὴ εἰς τὴν κακὴν τῆς ὥραν; Πῶς θὰ τὴν μετεχειρίζετο;.. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν μαλλάξῃ, νὰ τὴν κάμψῃ, νὰ τὴν κατακτῆσῃ;..

Τώρα ἡ μικρὰ μαύρη διέκρινε καθαρὰ τὴν σπηλιάν, τὴν σκεπασμένην μὲ μακρὰ φύλλα κίτρινα, ξεθωριασμένα ἀπὸ τὸν ἥλιον. Γύρω-γύρω ἐφαίνοντο θάμνοι μεγάλοι, παρῆενσι, πυκνοί, συμπλεγμένοι, ποῦ ἐσηματίζαν ὡς ἓνα φρούριον. Θὰ ἔλεγεσθε ὅτι ἡ μάγισσα, θέλουσα νὰ ζῆ χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον, ἔθεσε φραγμὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ εἴσοδος εἰς τὴν σπηλιάν δὲν ἦτο εὐκολή. Καὶ ὅσον ἐπροχωροῦσεν ἡ Ὁ' Δάλια, τόσο ὁ δρόμος ἐγένετο στενώτερος καὶ δυσχερέστερος. Παντοῦ ἀγκάθια, τρίβολοι, συμπλέγματα φυτῶν ἀδιαπέραστα, θάμνοι ὑψηλοὶ ὡς δένδρα.

Ἄνοιγε δρόμον ὅπως ἠμποροῦσεν ἡ Ὁ' Δάλια, ἀλλοῦ ἔρπουσα, ἀλλοῦ πηδῶσα, ἀπελπιζομένη κά- θ' ὅσον, καὶ πάλιν ἐλπίζουσα, μ' ὄλ' αὐτά, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν ἄγριον ἐκεῖνον λαβύρινθον.

Ὅπισω ἀπὸ τὴν ἀφιλόξε- νον αὐτὴν γλωρίδα ἐφαίνετο τώρα ἡ καλύβη τῆς μάγισσης. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Ὁ' Δάλια ἐνόμιζεν ὅτι ἔφθασε πλέον, εἶδεν ἔξαφνα ἐμπρὸς τῆς ἓνα χάσμα. Ἦτο τάφος γεμάτη νερὸν, ἢ μᾶλλον μικρὸς ποτάμους, τριγυρίζων τὴν καλύβην καὶ σηματοῖζων φυσικὸν ὄχρωμα.

Τὸ νερὸν ἦτο διαυγέστατον, κ' ἐχύνετο ἐ- κείθεν εἰς τὸ δάσος. Ἡ Ὁ' Δάλια ἐσταμάτησε. Πῶς νὰ περάσῃ; Κολύμβι ἤξευρε, τὸ νερὸν δὲν τὴν ἐφόδιζε. Τὴν ἐφόδιζαν ὅμως τὰ φορέματα καὶ τὰ πράγματα ποῦ εἶχε μαζί τῆς... Ἐπρεπε νὰ τὰ διατηρήσῃ ἀνέπαφα διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μάγισσαν. Καὶ τὸ νερὸν ξεθωρῖζει καὶ καταστρέφει ὅλα τὰ πράγματα.

Ἄλλ' ἡ Ὁ' Δάλια δὲν τὰ χάνει εὐ-

«Αἱ γυναῖκες, καθήμεναι ἐμπροσθεν πυρᾶς, μαγειρεύουσι τὴν μαυρόκαν...» (Σελ. 157, στ. α')

κολα. Γδύνεται γρήγορα-γρήγορα, κάμνει ἓνα δέμα σφικτὸν ὅλα τῆς τὰ φορέματα καὶ τὰ πράγματα, τὸ κρεμᾷ εἰς τὸ μπαστοῦνι τοῦ Τζάκ, πίπτει εἰς τὸ νερὸν, κρατοῦσα ὑψηλὰ ὡς σημαίαν μὲ τὸ ἓνα τῆς χερί τοῦ μπαστοῦνι, κολυμβᾷ μὲ τὸ ἐλεύθερον χερὶ καὶ μὲ τὰ πόδια τῆς, καὶ οὕτω περνᾷ τοὺς θησαυρούς τῆς εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην σώους καὶ ἀβλαβεῖς!

Τὸ ψυχρὸν αὐτὸ λουτρὸν ὑπῆρξεν εὐεργετικώτατον διὰ τὴν Ὁ' Δάλιαν. Εἰκοσιτέσσαρας ὀλοκλήρους ὥρας εἶχε ζῆσῃ μὲ πυρετὸν καὶ αγωνίαν. Τὸ σῶμά τῆς ἔκακε καὶ ἡ γλώσσά τῆς ἦτο ξηρά.. Τὸ νερὸν ἐκείνου τὴν ἐδρόσεισε, τὴν ἐτόνωσε, τῆς ἔδωσε νέας δυνάμεις. Δὲν ἤσθάνετο πλέον κόουρασιν, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἐστάθη εἰς τὴν ὄχθην διὰ νὰ κάμῃ τὴν τουαλέτταν τῆς. Ἐτριψεν ἀπαλὰ τὸ σῶμά τῆς μὲ τὰ δύο τῆς χερί, διὰ νὰ φύγῃ τὸ νερὸν, καὶ μὲ τὰ δέκα τῆς δάκτυλα, ἀντὶ κτενίου, ἐκτένισε τὰ πυκνὰ σγουρά τῆς μαλλιά.

— Δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἴδια, ἐσκέπτετο δύνωμις καὶ ἐλπίς ἐμῆ ἦκε μέσα μου μαζί μὲ τὸ νερὸν. Καὶ δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε καὶ κανένα, οὔτε αὐτὴν τὴν Μάγισσαν!.. Ἄλλὰ πρέπει νὰ στολισθῶ καλά. Πρέπει νὰ μὲ πάρῃ γιὰ βασιλοπούλα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε...

Καὶ περιεβλήθη τὸ πρῶτόν τῆς φόρεμα, ὕφασμα μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος, ἀπὸ τὴν μέσῃ τῆς ἔως κάτω εἰς τὰ σφυρά. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἔρριψε τὸ δεύτερον, τὸ στολισμένον μὲ ἀνθη παράξενα, τὸ ὁποῖον διεσταύρωσεν ὡς ἐσάρπαν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, καὶ τὸ ἄφισε νὰ κρέμεται παρὰ τὸ πλευρόν τῆς ὡς τὰ ἄκρα ζωγῆς. Εἰς τὸ κεφάλι τῆς φορεῖ ἓνα διάδημα ἀπὸ χάνδρες, εἰς τὰ χερί τῆς καὶ εἰς τὰ πόδια τῆς τὰ γνωστά μας βραχιόλια, περνᾷ εἰς τὸν βραχιόνι τῆς τὸ καλάθι τῆς γεμάτον ἀπὸ ὠραία βατόμουρα, τὰ ὁποῖα συνέλεξε καθ' ὁδόν, ἀρπάζει μὲ τὸ δεξιὸ τὸ μπαστοῦνι τοῦ Τζάκ, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ψήσῃ τὴν συνάντησιν.

Ἄλλὰ πρὶν εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν λαβύρινθον, ἡ Ὁ' Δάλια ρίπτει ἓνα βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω :

— Κύριε Τζάκ, λέγει, ὅλα γι' ἀγάπη σου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. Εἰς τῆς Μάγισσης

Γεμάτη θάρρος καὶ πεποίθησιν, ἡ μικρὰ μαύρη προχωρεῖ πρὸς τὴν καλύβην. Δὲν ἀκούεται τίποτε, δὲν φαίνεται ψυχὴ. Μήπως ἡ Μάγισσα λείπει; Μήπως ἐπήγεν εἰς τὸ χωρίον νὰ ψωνίσῃ τρόφιμα; Ἡ μήπως κοιμάται, καὶ ἡ Ὁ' Δάλια θὰ ταράξῃ τὸν ὕπνον τῆς;..

Θυρόφυλλον δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ χαμηλὸν καὶ ἀφανίστον ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Ἡ Ὁ' Δάλια πλησιάζει σιγά-

σιγά, βγάζει τὴν σφυρίκτραν καὶ σφυρίζει μὲ διάκρισιν, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψίν τῆς.

Καμμία ἠχώ. Σιωπὴ θανάτου.

— Θὰ περιμένω! ἐσκέφθη ἡ Ὁ' Δάλια, κυττάζουσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα. Ἄλλ' εὐθύς, μὲ τὸ πρῶτον διακριτικὸν βλέμμα ποῦ ἔρριψε μέσα εἰς τὴν καλύβην, ὅπισθοχώρησε φοβισμένη. . . Δύο διαπεραστικά ματία, χωμένα εἰς δύο βαθείας τρύπας, τὴν ἐκύτταζαν ἐταστικῶς. Τριγύρω εἰς αὐτὰ τὰ ματία, μαλλιά φουντωτά, ἄτακτα, καὶ ἀπὸ πάνω βαθύταται γραμμαὶ σχηματίζουσαι ρυτίδας. Μία μεγάλη προσέοχη εἰς τὴν θέσιν τῆς μύτης, μία ἄλλη εἰς τὴν θέσιν τοῦ πώγωνος, δύο ἐξογκώματα εἰς τὴν θέσιν τῶν παρειῶν. Αὐτὰ μόνον ἠμπόρεσε νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο.

Καὶ τὰ ματία ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἀτενίζουν ἀκίνητα, γυαλιστερά, ἀγριώτερ' ἀπ' τὰ ματία τῶν θηρίων τοῦ δάσους... Ἡ Ὁ' Δάλια δὲν εἰξεύρει ἂν βλέπῃ ἄνθρωπον ζωντανὸν ἢ φάσμα... Διότι ἡ γυναῖκα ἐκείνη δὲν κινεῖται περισσότερον ἀπὸ ἓν ἀγαλαμακτέρινον.

— Μεγάλῃ Μάγισσα, τῆς λέγει ὁπισθοχωροῦσα ἀκόμη ἐν βῆμα καὶ κλίνοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα ἤλθα ἐδῶ νὰ σὲ συμβουλευθῶ γιὰ μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεσις. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ τὴν ἐκθέσω;

Σηκώνει ἀργὰ τὸ κεφάλι τῆς ἡ Ὁ' Δάλια καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησιν. Ἄλλὰ ἡ Μάγισσα σιωπᾷ. Μόνον αἱ ρυτίδες τῆς γίνονται βαθύτεραι καὶ τὰ ματία τῆς ἀγριώτερα... — Ἐτόλμησα νὰ ἔλθω ὡς ἐδῶ... ἐτόλμησα... γιὰ νὰ... γιατί... γιατί... Ἄλλὰ τὰ λόγια δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ὁ' Δάλιας. Ἐχασεν ὅλον τὸ θάρρος. Τὰ ματία τοῦ τέρατος

τῆς ἐκάρφωσαν, θὰ ἔλεγεσθε, καὶ μέλη, καὶ γλώσσαν, καὶ διάνοιαν ἀκόμη!

— Ἄν ἐτόλμησα... ξαναρχίζει μὲ κόπον καὶ μὲ δισταγμὸν.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, τὸ φάσμα ἀναπνέει.

— Ἐτόλμησες; !.. οὐρλιάζει, ἐτόλμησες; !..

Καὶ ὁρμᾷ κατὰ τῆς Ὁ' Δάλιας, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς ὤμους, μὲ τὰ ἰσχνὰ δάκτυλά τῆς ποῦ εἰσχωροῦν εἰς τὸ κρέας

«Ὅπισθοχώρησε φοβισμένη...» (Σελ. 185, στ. β')

τῆς μικρᾶς μαύρης σὰν καρφιά, καὶ τὴν τραντάζει ἀγριῶς.

— Μὰ ἤλθα, γιατί ἔπρεπε νὰ ἔλθω! λέγει χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὴν Μάγισσαν.

— Γιὰ κανένα ἄρρωστο, ἔ;

— Ναι... μὰ πῶς τὸ ξέρεις;

— Ὅλα τὰ ξέρω ἐγώ! ὅλα!.. ξεφωνίζει ἡ γραῖα. Ἀκούς; ἀκούς τί σοῦ λέγω;

Καὶ χώνει τὰ δάκτυλά τῆς βαθύτερα καὶ τὴν τραντάζει δυνατώτερα...

— Ἀκούω καὶ προσέχω, Μεγάλῃ Μάγισσα; λέγει ἡ Ὁ' Δάλια.

— Ἄ, ἀκούς ἔ; κάμνει ἡ γραῖα μὲ σαρκαστικὸν γέλιο, ἀποσύρουσα τὰ χερί τῆς.

— Που λες λοιπόν, ναι, — εξακολουθεί ή 'Ο' Δάλια, — βαρειά άρρωστο, όχι όμως κοινόν. Δεν είνε ούτε Μαύρος ούτε Μισόμαυρος (*). Είνε Άσπρος και είνε γυιός ενός Άσπρου Άρχηγού, δυνατού και τρανού, που τον τρέμουν όλοι οι βασιλιάδες μας!

Με τας λέξεις αυτές, ή 'Ο' Δάλια άνορθώνει το σώμα της.

Άμέσως τά μάτια της Μαγίσσης που είχαν μείνη ακίνητα επάνω εις την μικράν μαύρην, ως επάνω εις λείαν, στρέφονται προς Άλλην διεύθυνσιν. Η ώραότης των φορεμάτων της, ή λάμπς του διαδήματος, των βραχιολιών και των δακτυλιδιών της, έλκουν τώρα τά βλέμματα της γραίας.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΕΤΗ ΚΟΡΗΝ ΜΟΥ

— Μπαμπά... ό πατέρας σου πέθανε;

— Ναι ό καιμένος...λίγο καιρό άφου γεννήθηκες εσύ...

— Μά γιατί νά πεθάνη, μπαμπά;

— Νά, έγέρασε πολύ και πέθανε. Είχε γίνη πολύ-πολύ γέρος, όπως είνε τώρα ή Μεγάλη σου Γιαγιά.

— Η Γιαγιά όμως ζή ακόμη...

— Έ, βέβαια άφου δεν πέθανε!..

— Μά θά πεθάνη κι' αυτή;

— Άμα γεράση πολύ-πολύ...άμα θελήση ό Θεός. Όλοι οι άνθρωποι γερνούν και πεθαίνουν.

— Και σύ, μπαμπά;

— Κ' έγώ βέβαια! Δεν είμαι άνθρωπος κ' έγώ;

— Ά!... δέ θέλω!

— Τι δέ θέλεις; νά είμαι άνθρωπος;

— Όχι!... νά πεθάνης δέ θέλω!

— Μά δέ θά πεθάνω σήμερα! Όστε αύριο, έλπίζω... Θάργησω ακόμη... Τότε σύ θά είσαι μεγáαααλη, θά έχης παιδάκια...

— Όχι, δέ θέλω!

— Τι δέ θέλεις; παιδάκια;

— Όχι, δέ θέλω νά πεθάνης! Χι, χι, χι!...

— Έ, καλά, καλά! Μήν κλαίς, και δέ θά πεθάνω! Σου υπόσχομαι πώς δέ θά πεθάνω ποτέ, και πώς άμα γυρίσω άπ' έξω, θά σου φέρω φιστίκια.

— Άντίο, μπαμπά μου.

— Άντίο, χρυσό μου! Στάσου νά σε φιλήσω. (Μάτς!)

— Μήν ξεχάσης, μπαμπά! (Μούτς!)

— Έννοια σου, έννοια σου... δέ θά πεθάνω!

— Όχι, καλέ! Τά φιστίκια!

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Α'. — Το ωραιότατον συγχαρητήριον του κ. Δραγάτη.

Κύριον

Νικόλαον Παπαδόπουλον

Διευθυντήν της «Διαπλάσεως των Παιδών»

Εις Αθήνας

Φίλιτέ μοι,

Δέν επερίμενα ποτέ ότι θά κατελαμβανόμην υπό τήσως συγκινήσεως εις την χθεσινήν σου πανήγυριν. Είνε άνεξήγητον τί συνέβη εις την ψυχήν μου την νύκτα εκείνην. Έγύρισα πίσω εις τά τριάντα χρόνια και σε έβλεπα κοντά μου, εις τό δωμάτιον όπου έμελείτον δι' εξέτασεις εκεί έξω εις την Νεάπολιν, σε έβλεπα έλθόντα με χαράν νά μοι ανακρινώσης την άπόφασίν σου δια την σύλληψιν τόνον λαμπράς ιδέας. Ένώ τόσον ώραία έχαρακτήριζε τό έργον ό Κακλαμάνος, ένώ μάς έτερεpen ό Τσοκώπουλος και ό Άννινος, καθ' ήν στιγμήν μετησίω ήμας ό Πολέμης και ό Προβελέγγιος, και ότε ό Χατζιδάκης και ό Σουρής μάς ένεθουσίω, και έπειτα τό καλλιτεχνικόν μέρος με την μέσην και την μικράν ήλικίαν έδεικνυε του έργου σου την δύναμιν, δέν δύνασαι νά φαντασθής ποίο κόσμοι παρήλασαν πρό της ψυχής μου. Βαθειά-βαθειά εκεί περτα τό καλλιτεχνικόν μέρος με την μέσην και την μικράν ήλικίαν έδεικνυε του έργου σου την δύναμιν, δέν δύνασαι νά φαντασθής ποίο κόσμοι παρήλασαν πρό της ψυχής μου. Βαθειά-βαθειά εκεί περτα τό καλλιτεχνικόν μέρος με την μέσην και την μικράν ήλικίαν έδεικνυε του έργου σου την δύναμιν, δέν δύνασαι νά φαντασθής ποίο κόσμοι παρήλασαν πρό της ψυχής μου. Βαθειά-βαθειά εκεί περτα τό καλλιτεχνικόν μέρος με την μέσην και την μικράν ήλικίαν έδεικνυε του έργου σου την δύναμιν, δέν δύνασαι νά φαντασθής ποίο κόσμοι παρήλασαν πρό της ψυχής μου.

Β'. — Μία πρακτική ιδέα εξ Αμερικής. Φίλε Κύριε Παπαδόπουλε,

Έπί τή εύκαιρία της Τριακονταετηρίδος της Διαπλάσεως και του παρασήμου τό όποϊον σάς άπένησε παμψηφεί ή κοινή γνώμη, σάς συγχαίρω. — Συγκραταλέγομαι και έγώ εις τούς πρό τριάνοντα έτών αναγνώστας της Διαπλάσεως, ήτις τότε τόσον πολύ συνεχίνει τās παιδικās καρδίας μας. Άπορω μόνον πώς δέν ευρέθη ακόμη όμογενής ή σωματείον εξ εκείνων, τά όποια φροντίζουν δια την μόρφωσιν των άπόρων παιδών και άλλα παρεμφερή έργα, νά ύποστηρίξη τό προφανώς μή φιλοκερδές έργον σας, — έστω και δια της άθροας συνδρομής προς όφελος εκατοντάδων τινών άπόρων παιδών. Τουλάχιστον όσοι ζούν ακόμη εκ των πρό 30 έτών αναγνώστών σας ή οι επινεστεροί εξ αυτών, πώς δέν συνέλαβον ακόμη την ιδεάν δι' έράνου νάνταμείβουν ύμας, δηλαδή τό έργον του όποϊου ύμετε εισθε ή προσωποποιήσις. Ό γείτων Καναδάς έχορήγησεν άμοιβάς και συντάξιν εις ένα ώκύποδα νικητήν Μαραθωνείου δρόμου, άπλως διότι έφθασεν εις τό στάδιον όλίγα λεπτά προτύτερα των συναγωνιστών του, και παρόμοια γίνονται εν Αμερική καθ' εκάστην. Πρέπει τώντι ή καιμένη ή Έλλάς νά είνε παρά πολύ πτωχή εις χρήμα και εις πρακτικές ιδέας, δια νά θεάται τον άγώνα της Διαπλάσεως τόσον άπαθώς. Μία ιδέα — αν τό επιτρέπετε. — Μεταξύ των δημοσιευθέντων κατά τά πρώτα έτη (πρό 15-30 έτών) ύπήρξαν νομιζω μερικά άριστουργήματα — κλασικά — τά όποια είνε δίκαιον νά ξαναδημοσιευθούν, διότι και ή νεώτερα γενεά δικαιούται νά τά απολαύση και δέν

κρατυνθή και είμαι βέβαιος ότι πολλοί μετ' έμου παρά πολλοί βλέπουσιν εις τό μέλλον τώρα, από της έργασίας του παρόντος πληθυνόμενος τούς αναγνώστας αυτής, αυξανόμενον τό έργον, ευρυνόμενον τον κύκλον της δράσεως αυτής, ώστε νά έτοιμάση αυτή την άληθή πολιτήν του μέλλοντος, τον άληθή έλληνα, τον άληθή στρατιώτην εν τή έθνικωτάτη όντως έργασία, ήν ανέλαβεν.

Παλαιός επί μικρόν συνεργάτης, εύχομαι από μέσης καρδίας νά έορτάσης μακράς σειράς έτών, εύχομαι νά σε κρατήνη ό ουρανός με τās θείας εύλογίας εις τό έργον σου, ού ύπολαμβάνω έμαυτον εύτυχή ότι εις όλιγίστας των σελιδών άνεγράφη και τό έμδν όνομα, και της ιδέας του όποϊου πρέπει νά με ύπολαμβάνητε ως ένα των πιστοτέρων στρατιωτών.

Πρόβουμος
Ιάκ. Χ. Δραγάτης
Έν Πειραιεί τή 11 Απριλίου 1909

Α'. — Μία πρακτική ιδέα εξ Αμερικής.

Φίλε Κύριε Παπαδόπουλε,

Έπί τή εύκαιρία της Τριακονταετηρίδος της Διαπλάσεως και του παρασήμου τό όποϊον σάς άπένησε παμψηφεί ή κοινή γνώμη, σάς συγχαίρω. — Συγκραταλέγομαι και έγώ εις τούς πρό τριάνοντα έτών αναγνώστας της Διαπλάσεως, ήτις τότε τόσον πολύ συνεχίνει τās παιδικās καρδίας μας. Άπορω μόνον πώς δέν ευρέθη ακόμη όμογενής ή σωματείον εξ εκείνων, τά όποια φροντίζουν δια την μόρφωσιν των άπόρων παιδών και άλλα παρεμφερή έργα, νά ύποστηρίξη τό προφανώς μή φιλοκερδές έργον σας, — έστω και δια της άθροας συνδρομής προς όφελος εκατοντάδων τινών άπόρων παιδών. Τουλάχιστον όσοι ζούν ακόμη εκ των πρό 30 έτών αναγνώστών σας ή οι επινεστεροί εξ αυτών, πώς δέν συνέλαβον ακόμη την ιδεάν δι' έράνου νάνταμείβουν ύμας, δηλαδή τό έργον του όποϊου ύμετε εισθε ή προσωποποιήσις. Ό γείτων Καναδάς έχορήγησεν άμοιβάς και συντάξιν εις ένα ώκύποδα νικητήν Μαραθωνείου δρόμου, άπλως διότι έφθασεν εις τό στάδιον όλίγα λεπτά προτύτερα των συναγωνιστών του, και παρόμοια γίνονται εν Αμερική καθ' εκάστην. Πρέπει τώντι ή καιμένη ή Έλλάς νά είνε παρά πολύ πτωχή εις χρήμα και εις πρακτικές ιδέας, δια νά θεάται τον άγώνα της Διαπλάσεως τόσον άπαθώς. Μία ιδέα — αν τό επιτρέπετε. — Μεταξύ των δημοσιευθέντων κατά τά πρώτα έτη (πρό 15-30 έτών) ύπήρξαν νομιζω μερικά άριστουργήματα — κλασικά — τά όποια είνε δίκαιον νά ξαναδημοσιευθούν, διότι και ή νεώτερα γενεά δικαιούται νά τά απολαύση και δέν

πρέπει νά στερηται αυτών επί τῷ λόγω ότι απαγορεύονται αι έπαναλήψεις. Έγώ τουλάχιστον θά έβλεπον εύχαρίστως νά εύρισκον τα παιδιά μου τώρα εις την Διάπλασιν μερικά εκ των καλύτερων διηγημάτων, τά όποια άνέγγων κατά την παιδικήν μου ήλικίαν εν τή Διαπλάσει, και ίσως πολλοί σκέπτονται όμοίως.

Μετ' άκρας ύπολήψεως
Ρ. Δημητριάδης
Γεωπόνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΚΑΤΙ ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ. — ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΩΝ

Εις τ' άποτελέσματα του έφετεινού Δημοψηφίσματος, είδατε ότι ήναγκάσθη νάποκλείσω 200 ψηφοδέλτια, επειδή έλήφθησαν μετά την προθεσίαν. Τα ψηφοδέλτια αυτά ήσαν του κράτους των «Υπερπατριδικών» οι όποιοι συνέπρατον μετά των εν Αιγύπτω άγαπητών φίλων μου, εαν δέ ελαμβάνοντο υπ' όψει και αυτά, πλείστοι Αιγύπτιοι θά έφέροντο εις τ' άποτελέσματα ως επιτυχόντες. Άλλά μετά μεγάλης μου λύπης ήναγκάσθη, καθώς σάς είπα, νά τάποκλείσω ως εκπρόθεσμα, διότι έλήφθησαν όταν τό φυλλάδιον με τ' Άποτελέσματα εύρίσκετο πλέον υπό τά πιεστήρια.

Τούτο μου διδαι άφορμην νά σάς είπω, ότι πρέπει, είνε ανάγκη νά συμμορφώσεθε με τούς όρους των Διαγωνισμών και προπάντων με τον όρον της προθεσμίας. Η Διάπλασις είνε άδύνατον νά συμμορφώνεται με την προθεσίαν ενός εκάστου. Άπεναντίας είνε εύκολον εις εκάστος νά συμμορφώνεται με την προθεσίαν της Διαπλάσεως.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ό Σύλλογος «Αγών» Μυτιλήνης έγγραφει δια τό 1909 ένα άπορον της έκλογής του. Ό Σύλλογος «Έλιπς» Μυτιλήνης έγγραφει δια την Α' Έξαμηνίαν του 1909 τούς υπ' αριθ. 71 και 78 συστηθέντας άπόρους. Έώς εις τούς λαμπρούς Συλλόγους!

Έως νάπαντήσω εις επιστολάς τριών εβδομάδων, επειδή τό προηγούμενον διπλούν φύλλον (δύο εβδομάδων) δέν ήχεν Άλληλόγραφαι. Μόλις και μετά βίας οικονομώ τόπον δια νάπαντώ, συνήθως, εις τās επιστολάς μιάς μόνον εβδομάδος. Φαντασθήτε αν είνε δυνατόν νάπαντήσω έδω εις επιστολάς τριών εβδομάδων! Παρακαλώ επομένως τούς φίλους μου όσοι μου έγγραφον μετά την 10ην Απριλίου μέχρι σήμερα, νά μη δυσχεραστήθουν αν δέν λάβουν άπάντησιν εκτενή. Και άς μου ξαναγράψουν.

Άδρα του Πηλίου, σε παραπέμπω εις την άνωτέρω σχετικήν δήλωσιν περί Δημοψηφίσματος. Ό αποκλεισμός των Αιγυπτίων προήλθε μόνον και μόνον, διότι δέν έτηρήθη εκ μέρους των ό όρος της προθεσμίας. Δεν χαρίζομαι ποτέ εις κανένα, άλλα κάμνω αυστηρότατα ό,τι μου επιβάλλουν οι όροι και οι κανονισμοί. Άν ήτο νά χαρίζομαι, βεβαίως θά έπροτιμούσα τούς Αιγυπτίους προς τούς όποιους έχω τόσας ύποχρέωσεις, διότι έγράζονται όλοι δραστηρίως υπέρ της διαδόσεως του περιοδικού μας. Άλλά τό ότι τούς άπέκλεισα, αυτό άκριβώς δέν είνε άπόδειξις ότι δέν κάμνω κατά τό συμφέρον άλλα κατά τό καθήκον; Είνε τόση φανερόν, ώστε όφείλουν νά τό αναγνωρίσουν και οι ίδιοι.

Πολλοί από τούς Αθηναίους φίλους μου, οι όποιοι παρεύρεθησαν εις την έορτήν της Τριακονταετηρίδος, μου έγγραφον εκτενώς τās έντυπώσεις των. Τι κρίμα νά μην έχω τόπον νάντιγράφω μερικά άποσπάσματα! Είνε ή Παλλάς, τό Σκότος, ό Δόγης της Βενετίας (ό όποϊός μου διδαι και μίαν παράδοξον ένδησιν: ότι μία συνδρομητήριά μου... καπνίζει!!! ά, μά δέν τό πιστεύω!) ή Διακοιθένσα Άρσακείας, ή Άγγελική Σίγη, ή Παπαρούνα κλπ. κλπ. Όλοι έκφράζονται ένθουσιωδέστατα. Έν γενεί ή έορτή μας άφηνεν άνεξάλειπτους έντυπώσεις και εις τούς μεγάλους και εις τούς μικρούς.

Είδατε ότι ή επιθυμία σου εξελικηρόωθη, Αντάγα: ή εικόν του κ. Παπαδοπούλου δημοσιεύθη — δια πρώτην φοράν εις τό διάστημα μιάς τριακονταετίας! — εις τό προηγούμεναι πανηγυρικόν τεύχος. Και όλοι οι φίλοι μας ήσάθησαν την ιδιότην σου χαράν, που έγνώρισαν την μορφήν του Διευθυντού της Διαπλάσεως.

Έν γενεί τό τεύχος της Τριακονταετηρίδος ίκανοποίησεν όλους όσοι, δι' ένα ή άλλον λόγον, δέν ήμπόρσαν νά παρευρεθούν εις την έορτήν. Μού τό γράφει και ό Άρχων του Πυρός, ό όποιός την ήμεραν εκείνην έτρυχε νά είνε άρρωστος: «Η λύπη του — λέγει, — μόλις έλαβε τό τεύχος, εξέλιπε.»

Τό Αργιολούδο μου περιγράφει την χαράν του όταν έλαβε τό Σήμα της Διαπλάσεως και τό έφόρσεν άμέσως, και βγήκε περίπατον, και συνήνησε τό Μυροδόλον Ιον που έφορούσεν ένήνησε τό Σήμα. Φαντασθήτε ατήν την συνάντησιν!..

Τι ώραία ή επιστολή που γράφει ή αγαπητή μου Μαθήλω Ρ. Χουρούλη, ή όποια έλαβε μέρος εις την έορτήν της Τριακονταετηρίδος! «Η εξαίρετική τιμή — λέγει — με καθιστά υπερέφρανον, αγαπητή Διάπλασις, θά μείνη δέ πάντοτε εν τή μνήμη μου ή στιγμή, ήτις τόσον σφιγχτά μάς συνέδεσε!»

Πολύ με συνεκίνησεν ή επιστολή σου, Έξοριστε Βασιλή, προπάντων τό μέρος που γράφεις δια την μητέρα σου, ή όποια, «όταν είδε την πρώτην εικόνα του πανηγυρικού Τεύχους, ένεθυμήθη τά έτη κατά τά όποια και ατή ήτο συνδρομητήριά μου...» Ναι, τās ένθυμοίμαι κάλλιστα, και την μητέρα σου και την λείαν σου. Ήσαν από τās πρώτας πρώτας συνδρομητριάς μου.

Τραλλιανή Ηχώ, ή «φυλαρία σου» μου άρέσει πολύ, και σε παρακαλώ νά μου έγγραφης συχνά. Τώρα μάλιστα που έγγενες καλά και είσαι εύτυχής πλησίον των γονέων σου. Άληθεια πρέπει νάναπληρώσης τās έλλείψεις σου εις τά μαθητικά, άλλα είμπορείς νά οικονομής όλίγον καιρόν και δι' έμέ.

Και ή ιδική σου επιστολή, Παριανιστά, μου υπερέφερε. Και γλαφυρά και ποικίλη. Είλιψέ ό,τι, τās διακοπές τουλάχιστον, θά μου έγγραφης συχνά.

Έλληνική Προσοχή, αν και άργά, έλαβε και τά ιδικά μου συλλυπητήρια δια τό θάνατον του λατρευτού σου μπαμπά. Άληθεια, φοβερόν νάποθάνη έτσι ξαφνα και νέος ακόμη. Άλλά πρέπει νά ύποτασώμεθα εις τό θέλημα του Θεού!

Διατί τό Ένδοξον Μέλλον και ή Δόξα της Έλλάδος εσωκλείουν πεντάλεπτον γραμματόσημον εις κάθε τετράδιον Μ. Μυστικιών, άφου ό κανονισμός όρίζει δεκάλεπτον; Άς συμπληρώσουν γρήγορα τό έλλείπον και εις τό εξής άς προσέχουν δια νά μη μένουν τά τετράδια τάν αταχυδρόμισα.

Ναι Έλληνοίμαι, σδ είσαι ό πρώτος που έρριψες τήν ιδεάν του έορτασμού της Τριακονταετηρίδος. Φαντάζομαι λοιπόν την χαράν σου όταν είδες εις τās έφημερίδας, ότι έπραγματοποιήθη τόσην επιτυχίαν. Κρίμα νά λείπης!

Οί επιστολογράφοι των τριών εβδομάδων, εις τούς όποιους ό χάρος δέν μου επιτρέπει νάπαντήσω είνε οι εξής: Όλβια, Άνόητο Χιωτάκι, Άπόλλων, Ελευσία, Πλοίαρχος Νέμος, Άσθη του Βέγα, Δάμιον της Έρήμου, Έλληνική Όθλασσα, Μυροδόλον Ιον, Ιονίας, Δαφνοστεφανωμένη Έλληνοπούλα, Γλυνοχάραμα, Πνοή Άγγέλου, Μπερδεμένη Κυκλαμιά, Ζακωνθινός Πανός, Ζιζή Χανούμ, Μυροδοθαλοσίτης, Ίερός Αγών, Μικρός Κοπηλάτης, Ηχώ της Αίμωνης, Μίνα Ν. Θαλ., Καλλιτεχνική Ψυχή, Υπεροσπιστής του Έθνους, Καλλιότη Α. Α., Δάφνη του Πηνσιού, Αίγυπτιά Αριστοκράτης, Δαφνοστεφής Σημαία, Ημέρα της Έλευθερίας, Έλαφος της Αιγύπτου, Στρατηλάτης της Ασίας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Έλληνική Σημαία, κ. (Φ. Μ.) Κοστανή Πυροδόποινα, κ. (Β. Ζ.) Τενπεδένιος Μαστραπιάς, α. (Ι. Ι.) Ασιή του Βέγα, α. (Κ. Κ.) Συριανή Σφιγξ, κ. (Μ. Ζ.) Ωνάσιος Άχιλλεύς, α. (Α. Λ.) Στάδιον Μυτιλήνης, α. (Θ. Μ.) Καύχημα των Έλλήνων, α. (Γ. Σ.) Όνειρώδης Βασίλισσα, κ. (Α. Ρ.) Άγυρνα της Έλιάδος, κ. (Π. Ξ.) Αργυρολόχο Φεγγάρι, κ. (Β. Π.)

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Διακοιθένσα Αρσακείας, κ. Ιονική Άδρα, κ. Αεθιοκόν Άνθος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλλάξουν: ή Αδικοκράτεια των Βαλκανίων (0) με Βασίλισσαν του Κάλλους, Μαγιαρωμένον Βασιληών, Βασίλισσαν των Αμαζόνων, Βασίλειον τον Βουλαγοκίτην — ή Έλληνική Ναυαρχίς (0) με Τριανταφυλλένο Μπουκετάκι, της Φοράνης τ' Αργιολούδου, Μιμόζαν — τό Αργιολούδο (0) με Αρωμα της Ανοίξεως, Δόφον του Γάνου, Ίδανικόν Μσιδίωμα — ό Αθανάσιος Διάκος (0) με Δόφον του Γάνου, Αργιολούδο, της Δευτεριάς τ' Άγέρι — ό Δόφος Νικόλαον (0) με Ζακωνθινόν Πανόν, της Δευτεριάς τ' Άγέρι — ή Διομονομένη (0) με Φλάμπορο της Έλευθερίας, Δόξαν της Έλλάδος, Δεινοπαθουμένη Έλλάδα του «21», Ανθούσαν Έλαιαν, Μιμόζαν, Ριγολέτον, Ζιζή Χανούμ, Είμαρομένην, Ωραϊαν Συμνομοπούλαν, Κότινον — τό Μυροδόλον Ιον (0) με Σμυόν Ιον, Έδοσμον Ιον, Δόφον του Γάνου, Ζίαν, Αρωμα της Ανοίξεως, Αδλητρίδα, Πιρίγκια της Έπαταόφου, Κυκλαϊαν, Ανερμόνη, Κυρίαν δέν με Μέλι, Μπλε Φογκάκι, Μή με Αρμάνει, Αφρόκρονον, Έθνομάρτυρα — ή Νάρκη (0) με Ποιμενίδα του Αίνου, Ανθούσαν Νεδίητα, Άδραν της Νεδίητος — ή Έλιπς των Ασηκαιομένων (0) με Έλληνικήν Ψυχήν, Φιλόπατρι Έλληνοπούλαν, Διακοιθένσαν Αρσακείαδα — ό Ριγολέτος (3) με Έλληνικήν Καρδίαν, Ίδανικόν Μσιδίωμα, Μαγμένο Κύμα, Σειμητευμένη — ό Ταπεινός Κύριος (0) με Γόνδολαν της Βενετίας, Νυμφαίαν του Παίσιου, Μυροδόλον Ιον, Δαφνοστεφανωμένη Έλληνοπούλαν, Ποιμενίδα του Αίνου, Ελευσίαν, Αργυράν Πεύμνην, Ζιζή Χανούμ, Άδραν της Νεδίητος, Ανθούσαν Έλαιαν — ή Τριτογένεια (0) με Κοστανήν Πυροδόποιναν, Κοστανή Έλληνοπούλαν, Παλλάδα — ό Αντάγης (0) με Ισάναν Λάρα — ή Άγυρνα της Έλιάδος (0) με Γλυκειάν Έλιάδα, Έλαφον της Αιγύπτου.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Πουμένον Διαβήτην (εύχαριστώ θερμώς) Α. Μαργαρίτην (ό αριθμός σου είνε 1587) Άγυρνα της Έλιάδος (εύχομαι εις

(*). Προφανώς ή 'Ο' Δάλια ήθελε νά είπη μάς. (Σ. τ. Σ.)

τὴν μητέρα σου περαστικά) Ἀγυροχρόμον Φεγγάρι (χαίρου πολύ πού ἀπεφάσισες νὰ μὴ γράψῃς τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον ἔστειλα) Πειρογίζουσαν Λόξαν (ἔχει καλῶς) Μικὴν Ζέζαν (λοιπὸν περιμένω) Ἀνδριάντα Παλαιολόγου (φυσικά ἀπὸ τότε ἡ Διάπλασις ἔκαμε μεγάλας προόδους) Ἰωνινὸν Οὐρανὸν (βραβεῖον ἔστειλα φωτογραφίαν σου περιμένω τὸ ταχύτερον) Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον (ὑπάρχου, πρὸς εἰκοσιπέντε λεπτά ἕκαστον) Ἀρχοντα τοῦ Πηλίου (σὲ συγχάριω τὰ αἰνίγματα ἐκπέθεσμαι) Παιούς-Πατοῖς (δέχομαι τὴν πρότασίν σου καὶ περιμένω) Ἀλε! (ναί) Ἑλληνικήν Ναυαρχίδα (ἔχεις τύχη, βλέπω!) Ἀγρολοῦδοδο (περίεργον τὸ ὄνειρόν σου) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἡ ὅποια φοβεῖται τὴν ζέστην πού θάρσισα τώρα ἔ, ὑπομονή!) Φιλί τῆς Μάννας (ὄλοι εἴμεθα καλά τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ γρήγορα με τὴν φασαρίαν τῆς ἐορτῆς πολλὰ πράγματα ἀνεβλήθησαν) Αἰγυλίωμα (ἐμπρός λοιπὸν! τώρα πού ἔχεις ψευδώνυμον, γράψε μου ἢ ἐπιστολὴν σου ὠραιοτάτη) Δάτριδα τῆς Ἑλλάδος (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις τὰ σέβη μου εἰς τὸν καλὸν σου πατέρα) Διλήν Ν. Μ. (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ἑλένην Στ. (ὁ ἀριθμὸς εἶνε 737 ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν τὸν ἐξέρῃς, τὸ ἴδιον εἶνε, διότι πάντα θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν, καὶ ὅτι κερδίσεις, θὰ σοῦ τὸ στείλω πρὶν τὸ ζητήσης) Ἀτλαντικὸν (ἔστειλα) Μακεδόνισσαν (ἔστειλα) Ἀόρδον Νιολοσσὸν (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν) Ἀθανάσιον Διάκον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Δανάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπάρωμά) Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον (εἰ κρίμα, νὰ μὴν ἦσουν ἐδῶ!) Ἀνδρούσαν Ἑλαίαν (Σῆμα ἔστειλα) Δημομονήριον (τετραδιά ἔστειλα) Ἀετὸν (τόμου; ἔστειλα) Ἀρωμα τῆς Ἀνοιξέως (τὸ ποιῆμά σου μόνον εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγέλλας ἤμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ, ἀντὶ δραχ. 12) Πριγκίπισσαν τοῦ Βυζαντίου (γράφε μου!) Γουίδον Κοὺν (ἔλαβα) Μητρικὴν Στοιγῆν (δὲν πειράζει, ἀργότερα πού θὰ εἶνε διακοπαί) Νάγκην (μου ἀρέσει πολὺ μὴ τὸ ἀλλάξῃς) Κορυδαλὸν τῆς Λέσβου (τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Συλλογὴ σου δὲν ἐλήφθη) Ἀφρόδοσσον Θάλασσαν (ἔστειλα) Ἀρχαῖον Σπαρτιάτην (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ ζητηθέντα) Ὀλιαν Ηο. (μὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἀπὸ 3.000 μόνον 50 κερδίζουν;) Καμάρι τῆς Μάννας κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δευτεῖαι: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 19 Μαΐου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 30 Μαΐου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου.

(Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πάλαι ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλοις. ἂν ἕκαστος περιέξῃ 20 φύλλα, καὶ τιμᾶται φ. 1.)

215. Δεξιόγραφος.
Γράμμα σύνδεσμος καὶ ἄρθρον
Μ' ἐργαλείον τὸ κοινόν,
Βασιλοπαῖδα Θεβαίων,
Σχηματίζουσιν ἀρχαῖον.
Ποῦ εἶχε τέλος τραγικόν.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λοιλοῦδι τοῦ Βουνοῦ

216. Συλλαβόγραφος.
Ἐν φωνῆν καὶ ἐν μέλος
Ἦνωμένα χωρὶς τέλος
Κάμνουον φωτεινὴν καμπύλην
Καὶ εἰς χρώματα ποικίλην.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πριγκίπου τῶν Δασῶν

217. Στοιχειόγραφος.
Ἀπὸ ἄνδρα τῆς Γραφῆς
Δύο γράμματ' ἀφαιρέσει
Κ' ἄνδρα πάλιν τῆς αὐτῆς
Ἄλλον βλέπει κ' ἀπορεί.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαφανὲς Δάκρυ

218. Δημῶδες Δίνυγμα
Μία κόρη λιγερή,
Κρέμαται ἀπὸ τῶνα αὐτή.
Ὅλη μέρα λογαριάζει
Καὶ ποτὲ τῆς δὲν ἀδειάζει.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Κῦμα

219. Γωνία.
+ * * * * * = Ὁρα τοῦ ἔτους.
* + * * * * = Ἐπαγγέλματος
* * + * * * = Ποταμὸς Ἑλλάδος
* * * + * * * = Κράτος Εὐρώπης
* * * * + * * * = Σῦμβολον Θεοῦ.
* * * * * + * * * * = Ἐλάττωμα.
+ * * * * * = Ἦρος ἡμέτεος.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἰπείρον.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ναυτίλου

220. Δικτυωτόν.
1.—Υμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας διάσημος.
2.—Κράτος τῆς Ἀφρικῆς.
3.—Σύγγραμμον ἡγεμῶν.
4.—Οὐσιαστικὸν ἀφηρημένον,
Ἐστάλη ἀπὸ Κωνσταντίνου Α. Χρυσόφῃ

221. Λεξιθηρία.
Ζητεῖται κοινὸν ἐπίθετον ἀπὸ ἑξ γράμματα,
τὸ ὁποῖον δις ἀναγραμματιζόμενον, κάμνει
ἄλλα δύο ἐπίθετα,
Ἐστάλη ἀπὸ Κωνσταντίνου Θ. Μητσάνου

222. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.
Νάναγραμματισθοῦν αἱ κάτωθι ζητούμεναι
λέξεις οὕτως, ὥστε τὰρχικά τῶν νάποτελέ-
σουσι πῶλιν τῆς Ἑλλάδος.
1, Συνώνυμον τοῦ θυμῆς 3, Προῖον ἡ-
φαίστειον 3, Συνώνυμον τοῦ πείνα 4, Ζῶον
κερασφόρον 5, Χώρα Ἑλληνική.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀρώματος τῆς Καρδίας

223. Μικτόν.
οαο-νι-οαου-κ-οα-νι-οαο
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Δακτυλίδι

224. Γρόφος.
Θ
Θ αρ Θ + +
Θ : -κστο Θ + Α +
Θ + +
Ἐστάλη ἀπὸ Νίνας Ἀλαφούσου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.
113. Γαλλία (γαλῆ, α.) — 114. Ἀζήμιος-
βυμός. — 115. Ἀθῶς-ἔθος. — 116. Ὀχλός-
λόχος.
117. Σ Ο Λ Ω Ν 118. Τὰ στεγρὰ τιμοῦν
Δ Α Σ Ο Σ τὰ πρῶτα (Ἡ ἀνάγνω-
Θ Μ Α Σ σις ἐκ τοῦ μεσαίου Τ
Β Ο Λ Ο Σ καταβαίνει εἰς τὸ ἀντι-
Σ Α Ρ Α Ω στοιχόν Α καὶ κάμνει
τὸν γῶρον τοῦ σχήματος
ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ) — 119. Κιθα-
ρόν. — 120-124. Τῆ προσθήκῃ τῶν Κ, Ρ :
Κόπος, Κρόσος, Γράνος, ἤλεκτρον, Κύρος.
125. ΑΙΑΚΟΣ-ΗΜΙΣΥ (ΑΙ-Η-της, Α-
ΜΙ-σός, ΚΟΣ-ΣΥ-φος.) — 126. Ἀρχὴ σο-
φίας φόβος Κυρίου — 127. Πρωτοενοῦσα τῆς
Γαλλίας εἶνε οἱ Παρίσιοι (πρὸ τῆ βῆς ατ εἰς
γαλῆ-α σὺν ε ὑπ' ἄρ εἰς υἱοί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ροδοπαῖα Ἑλληνοπούλα, βγήκε λοιπὸν τὸ
φιρμάνι; Πῶς πάει ἡ ζωγραφικὴ;
Ἐτάκα τρέμπασ ντὸ στάνε; σὲ ἤρσες;
Ἀυτοκρατορία τῶν Βαλκανίων (Θ, 202)

Δ ἤλω ὅτι ἤλλαξα ψευδώνυμον. — Ἀνδρούσα
Ἑλαία. (Θ, 203)

Θ εὐδωρε, σάρεσσον ἢ μυζηθρόπηττες; Ἄν
θέλῃς νὰ σοῦ στείλω. Ἀγκάθι. (Θ, 204)

Α νταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν με ἔ-
χοντας ἡλικίαν 15 ἐτῶν καὶ ἄνω. Δδα
Νέκταρινην Σ. Φόρου, Σμύρνην. (Θ, 205)

Α γκάθι, οἱ ἐπιλαχόντες δὲν τρώγου μ-
ζηθρόπηττες, ἀλλὰ πάστες τοῦ Ἠροῦ.
Μποῦζι. (Θ, 206)

Μ ελαγχροῦδὸ Συμνησιόπουλο, σ' εὐχαρι-
στοῦμεν διὰ τὰ ὠραῖα παστίτσια. Καὶ
τοῦ χρόνου! καὶ στὰ ἐκατό! — Οἱ... φα-
ρόντες. (Θ, 207)

Γ ραμματεῦ!!! ἔχασες.
Οἱ φαρόντες. (Θ, 208)

Φ ιλτάτη Γεωργίω Κυρλαχίτση, τὰ Χιω-
τόπουλα εὐχονται. — Ὅλο μαγιάτικη
δρῶσι νὰ ραῖνη ἔτη ζωῆ του — Τοῦ μυροβό-
λου μας νησιῦ γιὰ τὴ γλυκεῖα γιορτῆ του. —
Ἰωάννης, Στέλλα, Νικόλαος, Δούλλη, Ἑλένη.
(Θ, 209)

Ε ὑχαριστῶ σε διὰ πρωτεῖα, Ταπεινὴ Κῶ-
ρε. Ἀρχίσωμεν τὸν πόλεμον εὐχα-
ριστῶς ἀλλὰ πῶς, με σπαθί, γιὰ νὰ ξεπα-
θώσωμεν; — Ἀάτεις τῆς Ἑλλάδος. (Θ, 210)

Σ ἡμερον, Μυροβόλον Ἰον, κηδεύομεν ζε-
στὲς κλάψες ἀπ' τὸ φοῦρνό. (Θ, 211)

Π ασαλιὰ καὶ Σία, ἐπειδὴ δὲν ἔχω και-
ρόν δι' ἀγγελιοπόμενον, σὰς παρακα-
λῶ νάποκαλυφθῆτε.
Μελαγχροῦδὸ Συμνησιόπουλο. (Θ, 212)

Τ ριαντάφυλλο καὶ Σία, μὴ πειράζετε τὴν
παρέα μας, γιὰτὶ θὰ τὴν πάθετε!
Φάντες, Ρήγας Σπαθί. (Θ, 213)

Τ ῶ ἀγαπητῷ Ἀάτρη τῆς Πατρίδος εὐχο-
μαι γιὰ τὴ γιορτῆ του ἔτη πολλὰ καὶ
εὐτυχῆ. — Ἑλληνικὸν Στέμμα. (Θ, 214)

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια με πάντας
τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον. Διευθύνσεις:
M. N. Rodiadis διὰ τὴν Δίδα Ἄν μ' εὐρης.
Port-Said (Egypte) (Θ, 215)

Ε ἰς τὸν ἐορτάσαντα προχθὲς τὴν ὀνομαστι-
κὴν του ἐορτὴν φιλιτάτον μοι Γεώρ-
γιον Πολυκράτην, τελειόφοιτον Πρακτικοῦ
Λυκείου, εὐχομαι ἐγκαρδίως γρόνια πολλά. —
Κολοσσὸς τῆς Ρόδου — (Θ, 216)

Ι δροβὴ ἐν Δαρισση Σύλλογος «Νίκη». Σχο-
πὸς: Ἐσπαθῶμα καὶ ἐγγραφή Ἀπόρων
εἰς τὴν «Διάπλαιν». Πρόεδρος: Ἰσθὸς Ἀ-
γρών; Ἀντιπρόεδρος: Ἀχιλ. Ὀρολογόπου-
λος, Γραμματεῦς: Ἀετὸς τοῦ Ὀλύμπου,
Ταμίας: Ἀήτητος Ἑλληνοπαῖς, Σύμβου-
λοι: Ἀνθοσιόλιος Κῆπος, Ἀλεξ. Λαζα-
νῆς κλπ. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι
πανταχόθεν. Μιζιζία συνδρομὴ τριμηνιάλε-
πτος. Ἀπευθυντέον: Χριστόφ. Βασιλοπούλου
Poste-Restante, Δαρισσαν. (Θ, 217)

Π οιμενὶς τοῦ Αἰῶνος καὶ Ἀρωμα τῆς Ἀ-
νοξέως δὲν δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μ.
Μ. ἔνεκα πολλῶν μαθημάτων.
Αἰγυτία Ἀριστοκρατίς (Θ, 218)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικὸς:	Ἐξωτερικὸς:		
Ετησίαν... φ. 8,—	Ετησίαν φ. 10,—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φ. 0,25).
Ἑξαμηνος... > 4,50	Ἑξαμηνος > 5,50		
Τριμηνος... > 2,50	Τριμηνος > 3,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Περίοδος Β'—Τόμος 16ος		Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαΐου 1909	
		Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 23	

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια).

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην βήματα ἀντή-
χσαν ἐπὶ τῆς ἄμμου.
Ὁ κρατῶν τὴν φανὸν καὶ ὁ σύντρο-
φός του ἐφάνησαν καὶ πάλιν διευθυ-
νόμενοι πρὸς τὸ δάσος. Καὶ ἅμα αὐτοὶ
ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα, ὁ μὲν
Ὀυέλλης ἔσπευσε νὰ συνεννοηθῇ με τοὺς
ἀνθρώπους μας, ἐγὼ δὲ ἐσύρθη μέρ-
τις διόδου.

Ὁ Τρόμος ἦτο ἀκόμη δε-
μέμος ἐκεῖ. Ἐφ' ὅσον ἠδυνά-
μην νὰ διακρίνω, ἦτο σκάφος
ἐπιμηκες, ἀτρακτοειδές, χωρὶς
καπνοδόχον, χωρὶς ἰστὸν, χω-
ρὶς ἐξαρτύματα, ὅμοιον πρὸς
ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχε φανῆ εἰς
τὰ παράλια τῆς Ν. Ἀγγλίας.
Ἐκρύβθημεν καὶ πάλιν εἰς
τὰ κοιλώματα τῶν βράχων, ἄ-
ρῳ ἐπεθεωρήσαμεν τὰ ρεβόλ-
βερ μας, τὰ ὅποια ἴσως δὲν θὰ
παρίστατο ἀνάγκη νὰ μεταχει-
ρισθῶμεν.

Παρήλθον πέντε λεπτὰ ἀφ' ἑ-
αυτοῦ ἐξηφανίσθησαν οἱ δύο ἄν-
δρες, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στι-
γμὴν ἐπεριμέναμεν νὰ τοὺς ἐ-
πανιδώμεν ἐπανερχομένους με
τὰ δέματα. Καὶ ἀρῳ ἐπεβίβ-
ζοντο, θὰ ἐκαραδοκοῦμεν τὴν
κατάλληλον στιγμὴν νὰ πηδή-
σωμεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀλλ' ὄχι
πρὶν ἤθελε παρέλθῃ μία ὥρα,
διὰ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ κυ-
βερνήτης καὶ οἱ σύντροφοὶ του
θὰ ἐκοιμῶντο βαθέως. Ἐπρεπε
νὰ μὴ τοῖς ἀφίσωμεν καιρὸν,
οὔτε νὰ κινήσωμεν τὸ μηχανήμα
τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς
λίμνης, οὔτε νὰ τὸ βυθίσουν εἰς
τὰ βάθη τῆς, παρασύροντες
μετ' αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς.

Ποῖα συγκίνησις με κατεῖχε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην, ἀδύνατον νὰ παραστήσω!
Ὅχι! ποτέ, καθ' ὄλον μου τὸ στά-
διον, δὲν ἦσθάνην παρομοίαν ἀνυπο-
μονησίαν!.. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι οἱ δύο ἐ-
κείνοι ἄνδρες εἶχον παραμεινῆ εἰς τὸ
δάσος, ὅτι κάποια περιπέτεια τοὺς ἡμ-
πόδιζε νὰ ἐξέλθουν ἐκεῖθεν...
Ἐξαφνα ἀκούεται θόρυβος, ποδοβο-
λητὸς ἵππων φευγόντων, καλπασμὸς
φρενιτώδης ἔξωθεν τοῦ δάσους...
Ἦσαν οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης μας, οἱ
ὅποιοι, καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου, ἐ-

φυγαν ἀπὸ τὴν ἐξαίθραν καὶ διὰ τοῦ
δάσους ἐξώρμησαν εἰς τὴν ἀκτὴν...
Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἐνεφανίσθησαν
καὶ οἱ δύο ἄνδρες, τρέχοντες αὐτὴν τὴν
φορὰν με ἔλην τῶν τῆν δυνάμειν.
Δὲν ὑπήρχεν ἀμφιβολία, ὅτι εἶδαν
τοὺς ἵππους μας καὶ ἐφοβήθησαν... Ἐνό-
ησαν ὅτι ἀστυνομικοὶ ἦσαν κρυμμένοι
εἰς τὸ δάσος... ὅτι τοὺς παρεφύλατταν,
τοὺς κατεσκόπευαν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ
τοὺς συλλάβουν... Διὰ τοῦτο ἔτρεχαν ὁ-
λοταχῶς διὰ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὴν διό-
δον, καὶ ἐκείθεν, ἀποσπώντας τὴν ἄγκυ-
ραν, θὰ ἐπηδούσαν ἐπὶ τοῦ
πλοίου. Ὁ Τρόμος θὰ ἐξηφα-
νίζετο με ταχύτητα ἀστραπῆς
καὶ ἡ ὑπέσπις μας θὰ ἐχάνε-
το ὀριστικῶς.

Ὁ κυβερνήτης, ὄρθιος εἰς τὴν πρῶραν, πυροβολεῖ. (Σελίς 189, στ. γ')